

VOR UNGDOM

Spejdersnes Magasin

Nr. 7 April 1917

Hans Jørgensens Bogtrykkeri

Alle Arter Tryksager til rimelige Priser

Pilestræde 40

Telefon 12440

HVAD ENHVER SPEJDER BØR VIDE!

at nu er det Tiden at købe

Regnfrakker, Vindjakker, Stortrøjer, Knæbenklæder, Hammond-benklæder, Viklers, Rygsække og Elektriske Lommelygter.

Enkeltmands Forbindparker à 30 Øre.

Bemærk: Hammondbenklæder af Vindstof til Cycle- og Sportsbrug er uundværlige for enhver Skoleelev.
Forlang Prislister tilsendt

SPEJDER-DEPOTET

NØRREGADE 14. - KØBENHAVN K. - TELEFON 3186.

HELLESENS TØR ELEMENT

Verdens bedste

Steensens

VEGETARIA
PLANTE-MARGARINE
er altid den bedste

**Jeg vasker
mig aldrig**

med andre Sæber end
den ægte Xeroform fra

Worning & Petersen i Vejle.

CLICHEER
AF ENHVER ART
BEDST HURTIGST BILLIGST

*A. Dietrich & Sønner
Cliché Anstalt*

NYTORY 11-13
KØBENHAVN.

B. D. Leerbech's Eff.

Ekvipering til Dreng og unge Herrer.
Reglementerede Marinedragter.

Grundlagt 1846.

Holmens Kanal 22. Telf. Byen 3333

**Barnängens
Blæk**

faas overalt og
bruges overalt.

Isolator Flasken

holder Indholdet
varmt i 24 Timer
koldt i flere Dage

Kr. 2,50

for 1/4 Literflaske.

Glasflasken kan
fornyes.

Illum
KØBENHAVN K.

CAND. PHARM
ENGEL & KISKY'S
RAVNEKUR
PASTILLER
INDEHOLDER SUKKER.

Mod Hoste og Hæshed
i Cartons á
35 Øre

VOR UNGDOM SPEJDERNES MAGASIN

UDGIVET AF „DET DANSKE SPEJDERKORPS“

INDHOLD:

	Side
Præmieopgave	2
Ved Lejrbaalet. <i>Spejderchefen</i>	3
Redningsmænd fra Vinteren 1916-17	7
Gnierens Brønd. <i>Alex G. Pearson</i>	9
Fra Foraarsstrækket. <i>Prmlt. P. Skovgaard</i>	11
Det virkeliggjorte Eventyr. amerikansk »business»-Vidunder under Verdenskrigen	13
Teltinspektion	15
Østrigske Spejdere under Verdenskrigen. <i>Bonde</i>	16
Wild-West-Spejderopgave. II. <i>Spejderchefen</i>	18
Pigespejderne.	
Franske Kvinder og Krigen	19
Hvordan Ellen blev Spejder. <i>Grevinde Brockenhuus-Schack</i>	20
Søster Karen Grote fortæller om sin første Dag paa Lazarettet i Gmunden. <i>Grevinde Karen Grote</i>	21
Fra Slagelse Pigespejdertrop	23
Kanobegyning og Kanosport. <i>Prmlt. K. V. Falslev</i>	23
Den nye Divisionschef	25
De første danske Spejdere. <i>T. Fr.</i>	26
Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere	29
Fra Divisionerne	30
Den litterære Rubrik. <i>Torben Frederiksen</i>	32

Spejderne faar deres Bøger indbundet

i A. JØRGENSENS BOGBINDERI,
Pilestræde 40, K. Telf. Byen 4041.

Anbefaler sig med alt til Faget henhørende. — Solid Indbinding af Skolebøger.

Vær med til at udbrede »Vor Ungdom« —

Vi vil aller erindre Spejderorganisationerne Landet over, om hvilken umaaelig Betydning det har for »Vor Ungdoms» Fremtid, at Troppe og Patruljer hver især gør sit lille Arbejde for Magasinet's Udbredelse — og gør det stadigt og godt. Tropp- og Patruljeførere bedes henlede Spejdernes Opmærksomhed paa dette Arbejde og passe paa, at det ikke glemmes. Sættes de 3000 danske Spejdere alvorligt i Gang med at faa Kammerater og bekendte til at tegne Abonnement paa »Vor Ungdom« og faa spejderinteresserede Forretningsmænd og Firmaer i deres Egn til at tegne Annoncer, vil der kunne naas store Resultater.

Enkelte Patruljer-udførere allerede her et godt Arbejde — saaledes har to Spejdere i Fredericia tilsammen i Løbet af een Maaned tegnet 35 nye Abonnenter, eet udmærket og energisk Arbejde, som er det bedste Eksempel til Efterfølgelse.

Det største Arbejde for »Vor Ungdom« har dog en norsk Spejderpatrulje — »Bæverpatruljen« i Bergen — udført, idet den har tegnet 60 nye Abonnenter blandt norske Spejdere — og den er stadig i fuld Aktivitet.

Tropper og Patruljer, som kunde have Lyst til at udføre et saadant Arbejde, bedes henvende sig til Forretningsforen ang. Provision og lign. * *

Annoncer:

Ordre paa og Henvendelser angaaende
Annoncer sendes til »Vor Ungdoms» Kontor,
Adr.: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K.

Pris pr. mm 20 Øre.

Aarsabonnement 4,00. Enkelte Numre 0,35.

Red.: OVE HOLM, exam. polyt., Strandvej 31, Str., Telf. Str. 186.
Forretningsfører: TORBEN FREDERIKSEN, stud. jur., Charlottenlundsvvej 5, Hellerup, Telf. Hellerup 733 y.
Ekspedition og Administration: Steen Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26, K., Telefon Centr. 12240
Hans Jørgensen Bogtrykkeri, Pilestræde 40, København.

Prøv

Melba

Cigaretten

PRÆMIE-
OPGAVE

BENDIXENS KURSUS

Købmagergade 63, Telf. Byen 3363
 Elever af byens Kun forberedes til Studentereksamen,
 Præliminærklassen, polyteknisk Afgangseksamen, Tilgangs-
 eksamen, Afgangseksamen til Officerstillet.
 Program udvides. Daghold, Aftenhold.
 Undervisning i enkelte Språk
 og Næstefrigt paa særlig Handelskoleafdeling.
 Moderat Undervisningspriser.

Gunnar Thomassen

Skt. Hans Torv 3. — København N.
 Telf. Nora 1308

Afdeling for:

SKRIVEMASKINER, FARVEBÅND
 KØB OG SALG AF EJENDOMME

Kan Du løse,
 hvad der er sket?
 Sporene er fundet
 paa en snedækt
 Lysning i Skovene
 paa de pennsyl-
 vanske Bjerge.
 Historien hand-
 ler om en Ræv, en
 Aarfugl og en Ka-
 nin. Begynd ved
 Rævens første
 Spor og fortæl
 kort og knapt, hvad
 der er sket (i Ræk-
 kefølge).

Løsningen ind-
 sendes til »Vor

Ungdom», Hasselbalchs Forlag, Købmagergade 26. K.
 senest 15. April. Konvolutten mærkes i Hjørnet: Præ-
 mieopgave.

Der udsættes 2 Præmier begge bestaaende af
 »Kaptejn Scotts sidste Rejse» (til Sydpolen).
 Angaaende Bedømmelsen af Konkurrencen fra Marte
 Nr. se Side 33.

DANMARKS POPULÆRESTE
 UGEBLAD

Læs hver Uge om
 Knold og Tots
 eventyrlige Bedrifter.

EINAR HARCK,

Bog- og Papirhandel
 Fiolstræde 33 (Hjørnet af Nørrevold)
 Nye og brugte

SKOLEBØGER

Telefon 9148

Telefon 9148

A/S. FOTO-AMATØREN,

Nørrevold 64. Telefon Byen 3619
 anbefaler sig med alt fotografisk Arbejde,
 hurtigt, bedst og billigst.
 Spejdere 2% Rabat Spejdere 2% Rabat

Spejder-Litteratur

dansk og udenlandsk

Vor Frue Boglade

Nørregade 13

Englands fineste
 Cykle

Humber

fabrikeret af:
 Humber Ltd., Bes-
 ston og Coventry

Verdens ældste og største Cyklefabrik.

Humber Cyklen benyttes bl. a. af:

Hs. Maj. Kongen af England.
— Dronningen af England.
— Kongen af Norge.
— Dronningen af Norge.
— Kongen af Italien. | Hs. Maj. Kongen af Grækenland.
— Kongen af Spanien.
— Shahu af Persien.
— Sultanen af Marocco.
— Emiren af Afghanistan. |
|---|---|

Generalrepræsentanter for Skandinavien:

N. RAABERG & Co.

Farvergade 8-10 • KØBENHAVN • Telefon 9832.

11 Redningsmænd i Løbet af et Par Maaneder.

Spejdere af 1. Vejle, 1. Nykøbing Mors, 1. Svendborg, 1. Korsør, 1. Nykøbing, Falster, og 1. Roskilde redder Menneskeliv.

Spejdere i Vejle har reddet en Mand, der var blevet begravet under et Jordskred; de andre Tropes Spejdere har reddet Børn, der var gaaet gennem Isen, nogle af dem endog med Fare for eget Liv.

Vi er stolte af disse Kammerater, og vi er stolte af at have Troppe, der har Spejdere, som paa en Gang er dristige og snarraadige og i en alvorlig Situation kan holde Hovedet klart og ved, hvad der er at gøre.

Efter min Mening er det det sidste, der er det mest bemærkelsesværdige; hvad Modet angaar ængstes jeg ikke for jer, thi saaledes som hele Spejderlivet er, maa og skal det blive de raskeste, de mest uforfærdede Drenge i Landet, der føler sig tiltrukket af det.

Og Roen og Snarraadigheden — de kommer ganske af sig selv, naar man blot ved lidt Besked med, hvad der kan gøres i saadanne Tilfælde.

Jeg kender ikke disse Tilfældes Forhistorie — men jeg ved Besked om andre Tilfælde af tilsvarende Art, hvor Spejdere har klaret sig

mindst lige saa godt, og jeg skal sige jer, hvad der har sat dem i Stand til at gøre dette.

Hver Gang en af dem har læst eller hørt om en ulykkelig Hændelse (hvor der er blevet bragt god Hjælp eller mangelfuld Hjælp), har han draget Sagen frem paa det første Patruljemøde. Man har der diskuteret Spørgsmaalet, man har maaske indhentet Oplysninger, men man er i hvert Fald blevet enige om, at saadan og saadan burde Fremgangsmaaden have været. Dette har brændt sig ind i Hjernen paa hvert eneste Medlem i Patruljen, og der har det ligget forvaret til der en skønne Dag blev Brug for det. I det givne Øjeblik er det saa som et Lyn slaet ned i Spejderen: »Du ved noget om dette!« I en Brøkdelen af et Sekund har han faaet trukket sin Viden frem — og mens andre har staaet raadløse eller givet sig til at løbe efter Hjælp, er han forlængst skredet til Handling ud fra denne Viden.

Der er nu disse Tilfælde. Forleden læste jeg i en Avis om en ung Pige, der i et Selskab brændte til døde, fordi en Glød tændte Ild i hendes Kjole. Det kan nok give En noget at tænke over.

St. Jørgen — og vore Dages Ridder.

Den 23. April er det St. Jørgens Dag. — St. Jørgen er Spejdernes Skytspatron. Her i Landet og hele Verden over vil Dagen blive fejret paa højtidelig Vis, og alle Steder vil Spejdere søge at udføre en eller anden bemærkelsesværdig »good turn«.

Som I ved, fortæller Legenden, at St. Jørgen vovede sit Liv i Kamp med en Drage for at befri en Kongedatter. Det er imidlertid kun et Sagn, men det skal symbolisere, at St. Jørgen satte Livet ind i Kampen mod alt, hvad der var usselt og lavt, og den Side af Sagen er rigtig nok.

Naar vi Spejdere har valgt St. Jørgen til Skytspatron, er det derfor ikke tilfældigt, thi ogsaa vi ønsker at tage Kampen op mod alt, hvad der er usselt og lavt, ogsaa vi ønsker at udrette noget nyttigt og godt. Vi tilhører, lige som vor Patron, et Ridderskab, der har sine ganske bestemte Love, og det er i et svagt Øjeblik, hvor man er tilbøjelig til at sige »0 og 5 er 11« og lade Ridderpligt være Ridderpligt, ganske opmuntrende at tænke paa, at der er en lille Million andre Drenge paa denne Klode, der fra Tid til anden fører akkurat den samme Kamp med sig selv, og sætter en Ære i saa tidt som muligt at være den, der gaar sejrrig ud af Kampen.

Korpsturneringen til Sommer.

Selv om I ikke alle kan komme med til Korpssets Idrætsturnering i Aar, og selv om I maaske oven i Købet ved særlige Forhold paa Forhaand er afskaaret fra dette, maa denne Turnering og Træningen til den alligevel have hele jeres Interesse. Sagen er, den omfatter jo

nogle af de allervæsentligste af de Ting, I som Spejdere maa og skal være inde i. Det er ikke Ting, der ene og alene har Interesse for de Folk, der kommer til at deltage, eller for denne Turnering alene. Det er Ting, der angaar jer alle og til hver en Tid, Ting som hver eneste Patrulje i Landet maa træne sig op i, hvis den blot har mindste Agtelse for sin egen Virksomhed.

Tag derfor fat paa Træningen med Energi. Kan I gøre noget for, at jeres Division bliver godt repræsenteret, saa gør det. Kan I det ikke, saa arbejd jer for jeres egen Skyld saa højt op, I kan. Og afsevent med Spænding de Rekorder, jeres Kammerater vil sætte ved Hornbæk.

Vi vil lige kaste et Blik paa Turneringens forskellige Grene.

I. Spejdersport.

Sig mig, er det faldet jer ind, at Folk her hjemme efterhaanden har vænnet sig til at se noget mere i en Spejder end en Mand, der har 50 Øre i Sparekassen og kan tænde Ild op med 2 Tændstikker. (Jeg tænker paa disse Fyre, der har slået sig til Taals med, at de en Gang har taget en 2. Kl. Prøve.) Eller er det gaaet op for jer, — at man venter sig noget i Retning af en Fyr, der er lidt handig (kan lappe et Par Bukser, vaske en Bluse, slaa et Søm i osv.); der har Øjnene med sig, er vaagen og hjælpsom og er i Stand til at fortælle Folk, hvor de skal finde det ene eller det andet, naar han er i en By, hvor han har levet hele sit Liv; og at han er fornuftig nok til at kunne betro sig til at overbringe en Besked og rask i Vendingen — for slet ikke at tale om, at de betragter det som en komplet Selvfølge, at han ved, hvad der skal gøres, naar

det brænder, eller der er noget andet galt paa Færde.

Ja, det er ikke min Skyld, at Forholdene er saaledes — I kan takke jeres ældre Kammerater for det (nogle af dem i alt Fald) — men I vil da ikke svigte den Tradition, disse gæve Folk har indført, I vil da vel ikke have, at man skal forandre denne gode Mening om os?

Naa — Men I maa blot ikke glemme, at vi har et Valgsprog, der hedder »Vær beredte, og det er det Trylleord, der gør os til, hvad vi er, thi man er ikke beredt til at gøre en Ting, uden man forbereder sig paa det — vore gamle Spejdere har heller ikke været det.

Maaske vil I dermed anerkende, at Opgaver for Stifindere, Ordonsnansere og Brandmænd, i første Hjælp og i Svømning og Livredning under alle Omstændigheder maa have jeres mest udelte Interesse.

II. Lejrreport.

Hvilken Patrulje skal ikke i Lejr til Sommer? Det maatte da være en underlig Patrulje.

Men sig mig, tror I det kan være en Patrulje ligegyldigt, om den hvert Øjeblik taber en Stegepande eller en Gymnastiksko, eller om alle Ærterne er drysset ud af Ranslen, naar den en Gang skal til at lave Maden; om dens Oppakning vejer 10 eller 20 kg pr. Mand; om den bruger en halv eller en hel Time til at slaa Lejr, eller om den i det hele kan lave spiselig Mad?

Nej, siger I — ja, men det er alt dette, Patruljekonkurrencen drejer sig om, og hver eneste Patrulje i Korpsen maa gennem Lørdags- til Søndags-Lejrudrykninger træne sig op til deres Trops store Lejrtur.

III. Kanosport.

Med denne er det noget helt andet. Det er noget helt for sig selv. I kan være lige gode Spejdere, enten I dyrker Kanosport eller ikke, men det er en umaadelig frisk og fornøjelig Sport, og den stiller store Krav til sine Udøveres baade praktiske og sportslige Ydeevne. Konkurrencen er da ogsaa først og fremmest taget med af Hensyn til vore gamle Spejdere. Der er her budt dem en værdig Opgave at prøve deres Tænder paa. Og jeg haaber mange af dem vil gøre Prøven. Ikke saa meget for at vinde den Pris, der er udsat, som for at komme med paa Turen og lære noget af den. I maa erindre, at det omtrent hovedet er den første Konkurrence af den Slags, der holdes her i Landet. (I andre Lande findes Kanosklubber, der afholder deres aarlige Konkurrencer.) Saa det er paa Forshaand givet, at de Resultater, der opnaas, næppe vil virke overvældende. Hvad der derimod er ganske sikkert er, at der her bydes jer en enestaaende Lejlighed til at lære noget af en gammel erfaren Kanomand (Premierløjtnant Palslev), en Lejlighed, som det vilde være dumt at lade gaa fra sig, hvis man havde mindste Chance for at udnytte den.

IV. — — —

Vi vil gaa let hen over dette. Men jeg vil blot sige jer, at jeg forleden saa en Trop med lutter korte blaa Bukser og med lutter ensfarvede Bluser — og den fik mit Hjerte til at banke.

Det var blot et Par indledende Bemærkninger. Vi gaar nu lige løs paa Sagen, og her kan vi straks tage fat paa Patruljekonkurrencen i Lejrreport, thi til Enkeltmandskonkurrencen maa I kunne klare jer

med de Oplysninger, I alt har faaet. (Iøvrigt vil I et andet Sted i Bladet kunne finde en ny Wild-West Opgave, der yderligere vil styrke jeres Begreb om, hvad I kan vente jer i denne Retning.)

Patroljelejrudstyr.

Enkeltmandsudstyr. Naar I tager jeres Uniformsreglement, vil I finde en nøjagtig Fortegnelse over, hvad der hører med til et Normal-Udstyr. Udstyret er imidlertid beregnet paa Standlejr ikke paa Vandreljejr, og da I naturligvis er paa det rene med, at det dette sidste Sted gælder at bringe Vægten ned til det mindst mulige, vil I straks se, at der er forskellige Ting, man udmærket godt kan undvære, saaledes (under A): Staven, et Par Sko, 2 Lommeterklæder, den dybe Tallerken, Skeen og Spisekniven. Derimod er der 2 Ting, der ved denne Lejlighed passende kan føjes til Enkeltmandsudstyret: en Forbindspakke og et Madrasvaar. (Det er ikke for meget, at hver Mand har sin Forbindspakke, naar der ingen Kantinekasse medføres).

Fællesudstyr. Da Patroljelejrudstyret ved denne Lejlighed bliver en Kombination af de under B og C nævnte Effekter, vil vi hellere stille en fuldstændig Liste op over hele Fællesudstyret.

1 Telt med Stænger.

Barduner og Pløkke (i Pose).

1 Økse.

1 Spade.

1 Redningsreb.

2 Sejldugsvandfæde.

1 Sejldugsvandspand.

1 Pose med Klædes- og Skobørstegrej.

1 Posemed Reparationsgrej (Staaltraad, Søm, Sejlgarn, Bivoks).

2-3 større Kogekar med Laag.

2 Stegepander.

1 Forskærerkniv.

2 Spiseskeer.

Poser til Krydderier.

Poser til Proviant.

2 Vidskestykker.

1 elektrisk Lommelampe (Batterier).

Generalstabskort.

Musikaler (Mundharmonika ell. lign.).

Ovennævnte er kun et Eksempel, forstaar I, nogle Holdpunkter til Sammensætningen af Udstyret. Det bliver Jeres Sag, hvad I vil tage med og hvad ikke, men ovenstaaende er de Ting, man har Brug for, og Afvigelserne fra Listen kan derfor ikke være store.

Naa, det er imidlertid heller ikke her, Vanskelighederne ligger. Disse viser sig først, naar man skal tilvejebringe dette Udstyr, og saa sørges for, at det bliver baade praktisk og godt, let af Vægt og billigt. Det er dette, der er Opgaverne. Det er her, I faar Brug for hele jeres Opfindsomhed og Snille. Jeg vil derfor ogsaa ganske overlade til jer, hvorledes I vil klare dette.

Pakningen.

Uniformsreglementet anviser jer at tage Randslen paa Ryggen, at spænde det uldne Tæppe fast sammenrullet udenom Randslen og gøre Vindjakken fast bag paa Livremmen. Allerede det er jo nogen Anvisning. Gaar man ud fra, at I foreløbig har Resten af Enkeltmandsudstyret i Jeres Rygsække, bliver Spørgsmaalet altsaa nu — hvorledes skal vi fordele og anbringe Fællesudstyret?

Ja, det er dette Spørgsmaal, I skal løse. Jeg skal indskrænke mig til at henlede jeres Opmærksomhed paa, at det udover, at der tages Hensyn til en nogenlunde ligelig Fordeling efter Vægt (og passende Hensyn til den enkeltes Kræfter),

spiller en ganske overordentlig Rolle for en hurtig Lejrslagningsarbejde (Kokkene deres Grej, Forplejningsfolkene deres, Teltet til de Folk, der skal rejse det osv.). Og en Ting til: Som I vil have set, gives der Points for Pakningens Fylde.

Naar man stopper, alting hulter til Bulter ned i en Sæk, fylder den meget mere, end den behøver — den bliver ubekvemmere at bære (og den giver absolut ikke sin Bærer et, fikst og sneidigt Udseende). Derfor: Pakningen skal ligge fast og glat; den maa ikke tage mere Plads op end absolut nødvendigt. For at opnaa dette, sørger man først og fremmest for at lægge sit Tøj ned i Rygsækken i ordentlig sammenlagt Stand og paa en ganske bestemt Maade (hver Ting sin Plads). Man prøver sig simpelthen frem til man finder den rette. — Om en Patrolje vil, kan den jo saa give ganske bestemte Regler for Rygsækkenes Pakning. En Ting kan man sige med det samme, man skal sørge for, at de haarde Ting i Pakningen ligger yderst, ellers trykker de Rykken, og som sagt: hver Ting sin Plads. Saa tager det ikke en halv Time at finde den frem; ja, man kan endog tage den med det samme, selv om det er buldrende mørkt.

Atter her stilles der Krav til Jeres Opfindsomhed og Omtanke.

Lejrslagnings.

Det er af stor Betydning for en Patrolje at kunne slaa Lejr i en Fart — især, naar den rigtig trætt og sulten finder sin Lejrplads efter en lang og anstrængende Dag. Undertiden vil man kunne se Patroljuljer, der under saadanne Omstændigheder smækker sig ned i

samme Øjeblik, de kommer til Lejrspladsen. Et Par Stykker bliver liggende og daser, et Par andre gaar for at drikke Vand, og Resten trækker maaske Strømperne af og giver sig til at soppe — og saa ved man som Regel, at det er en rigtig skidt Patrulje, uden nogen nævneværdig Grad af Disciplin.

Nej — i en Patrulje, der er ordentlig ført, giver Føreren ikke Slip paa sine Folk, før Lejren er rejst, og Arbejdet er gjort. (Bagefter kan den enkelte saa tænke paa sig selv saa meget, han lyster.) En klog Fører vil bære sig saaledes ad, og er der det rigtige Stof i ham, vil han have sørget for i Forvejen at indøve Lejrslagningen, saa den kan gaa i en susende Fart.

Dette har sin ganske bestemte Grund deri, at han vil have erfaret, at er man rigtig træt og sløj, er en kortvarig Energiudfoldelse med paafølgende fuldstændig Hvile langt at foretrække for en langtrukken Præstation, der hverken er Arbejde eller Hvile — den er mindre anstrengende, og den sætter nyt Liv i de sunkne Gemytter — medens det omvendt virker nedstemmende, at Arbejdet aldrig kan faa en Ende, og Maden i en Evighed lader vente paa sig.

En Patruljefører maa vide at regne med to saa simple Faktorer som Mad og Hvile. Han maa have Øjne og Ører med sig og med fuld Energi kaste sig mod enhver opbyggende Demoralisation for at kvæle den i Fødslen — han maa vide, at hans Folk netop, naar de er trætte og sultne trænger til at føle sig under fast Ledelse — og at det i det hele taget er den Fasthed og Ro, hvorved man i vanskelige Situationer haandhæver Kommandoen, der i det lange Løb vil sikre hans Førers stilling.

Den Hurtighed, hvormed Lejrslagningen foregaar, er afhængig af en fornuftig Arbejdsfordeling, og den Grad, hvori Patruljen er samarbejdet. Hvad dette sidste angaar, er Idealet det, at hver eneste Mand ved nøjagtigt, hvad han har at gøre og i hvilken Rækkefølge, uden at Føreren behøver at sige et Ord.

Arbejdsfordelingen kan t. Eks. være denne. Patruljen er paa 8 Mand (Tallene i Parentes forudsætter 6 eller 7 Mand):

Nr. 1 og 2 (Korporalen og 1) tager Forplejnings- og Køkkenudstyr frem, tænder Ild og gaar i Gang med at koge Vand (lave Mad).

Nr. 3 og 4 (2 og 3) henter Vand og Brænde; hugger Brænde.

Korporalen, Nr. 5 og 6 (Patruljeføreren og 4 og 5) gør Teltpladsen rydelig og jævn, pakker Teltet ud, rejser det, gør Sengene klare og bringer alt paa Plads.

Hvad selve Teltrejsningen angaar skal blot bemærkes. Om Teltet rejses paa den ene eller den anden Maade er ligegyldigt. Hvad det gælder om, er blot at hver af Teltfolkene ved nøjagtigt, hvad han har at gøre (hvem Teltdugen, hvem Stængerne, hvilke Pløkke, hver skal slaa i osv.). Naar Teltet er rejst, skal det staa stramt og glat. (Der skal ved Turneringen ikke være gravet Rende om det.)

Ogsaa dette, vil I se, er en virkelig Opgave. Der gives Points baade for hurtigt og godt Arbejde og den stilfærdige og rent haandsværksmæssige Maade, det hele gaar paa. Det er en ren Øvelsessag, og det er et Omraade, hvor I allesammen vil kunne præstere noget godt, naar I selv vil.

Syng og fløjst.

Nu er det paa Tide, at I begynder at tænke paa at øve Jer i at synge og fløjte i Kor, — og I skal ogsaa se at faa fat i nogle af disse Sange, hvor en enkelt eller to synger for og Resten brøler Omkvarset med. Det er den Slags, Søfolk og Soldater bruger — Chanties kaldes man dem.

Det er noget, der kan bringe Liv i Kludene baade under Marchen og ved et Lejrbaal.

Selvfølgelig maa I kunne nogle Fædrelandssange, men lad være med at synge dem ved enhver Lejlighed; det er ikke det, I har dem til.

Se at lave Jer et eget lille Udvalg af kvikke og fornøjelige Slagsange og Melodier, gældende for den Trop, I hører til. Der er gode Ting nok at tage af. Forøvrigt har Korpset i disse Dage udsendt en Oversættelse af de amerikanske Spejdersange, der blev sunget ved Fiskebæk, og der er absolut Ting her imellem, I maa kunne bruge.

Til Slut blot dette — der er noget komplet opvækkende i at støde paa en Trop, der kommer midt inde fra den jyske Hede, og en hel Dag igennem høre den gaa frem til Torne af »Till the boys come home«. Selv om Melodien vitterlig er god, og den bliver spillet udmærket af en fortræffelig Mand med en Lap Ræveskind i Hatten (tilhørende Patruljen »de store Rævejagere«) — medens denne Trop ikke har det fjerneste Kendskab til en gæv Sang som: »Mads Doss han wa' a' a' Kjeltringslaw —«.

Plumb

Redningsmænd

Frode Jensen.

Boris Nielsen.

Søren Christensen.

Boris Nielsen og Ejnar Vaaben. Mandag Eftermiddag den 5. Februar 1917 løb en Del Børn paa Skøjter paa Sundet ved Svendborg. En Dreng paa en halv Snøs Aar (Søn af Navigationslærer Arnvig) kom for langt ud til Kanten og gik gennem Isen paa dybt Vand. 2 Spejdere, Patruljefører Ejnar Vaaben 14 Aar, og Boris Nielsen 13 Aar, reddede ham fra at drukne. Ejnar Vaaben lagde sig paa Maven og krøb ud til Hullet, fik fat paa Drengen og holdt ham fast, medens begge laa i Vand til Skuldrene. Boris kravede baglæns ud og stak sit ene Ben hen til Ejnar Vaaben, som tog fat, og alle kom paa fast Is. De 2 Spejdere kom paa Hovedet i Seng, men var om Aftenen paa Benene til Tropsevelse, hvor Troppsføreren foran Fronten sagde dem nogle anerkendende Ord. Begge har faaet tildelt *Sølvkorset*.

Søren Kristensen og Frode Jensen. Søndagen den 22. Januar 1917 var ca. 12 Drengene ude paa Isen ved Sallingssund. Isen brast under en af Drengene, der var kommen ud paa noget tyndt Is, og baade han og Slæde forsvandt. I Flokken var de 3 Spejdere, Søren Kristensen, Frode Jensen og Holger Jensen af Nykøbing Trop. De 2 første krøb paa Maven derud og fik fat i Drengen, den tredje halede i de 2 andres Ben og fik ham paa den Maade bjerget. De andre Drengene stod paa den faste Is og raabte om Hjælp, der kom saa et Par Fiskere, der med et Aalejern stangede Slæden op. Begge har faaet tildelt *Bronzekorset*.

Poul Schmidt. En 14-aarig Dreng faldt gennem Isen udfor Lygtebanken ved Korsør. Drengen havde vovet sig ud til Færgerenden, og Isen var da bristet under ham. Drengens farlige Stilling blev set af Spejder Poul Schmidt, Søn af Kaptajn S., der hurtigt ilede til Hjælp. Efter megen Besvær — Poul maatte blandt andet springe fra den ene Isflage til den

Einar Vaaben.

anden — lykkedes det ham at fna den anden Dreng op paa den faste Is. Oprinet blev lagt taget af en Del Mennesker inde paa Stranden, og de gav Redningsmanden et Hurra, da han kom ind.

Poul har faaet til delt Solvkorset.

Ove Thomsen og Frithiof Winkelmand. Fra Roskilde Fjord led der en Eftermiddag høje Raab om Hjælp, og samtidig saa man to unge Mennesker kæmpe som rasende for at holde sig oppe ved Iskanterne. En Spejder Vagn Jensen løb efter en Stige, men medens dette stod paa kom Redningsmændene. Det blev Ove Thomsen og Frithiof Winkelmand, der her fik Lejlighed til at lægge alle en Spejders bedste Egenskaber for Dagen.

Poul Schmidt.

Der dannedes en lang Kæde, og yderst ude paa den tynde Is lagde de to Spejdere sig paa Maven og rakte deres Frakker ned til de druknende, og det lykkedes dem efterhaanden at bringe dem i Sikkerhed op paa Isen. Begge har faaet tildelt Solvkorset.

Svend Jeppesen. Indberetningen er endnu ikke blevet behandlet i Bestyrelsen, og vi ved endnu ikke, hvilken Udmærkelse, der vil blive tildelt Svend Jeppesen. Vi afventer Indberetningen, da den er en god Læse, hvordan man netop skal gøre sig ad.

Tropsassistent Svend Jeppesen befandt sig den 23. Februar 1917 ca. Kl. 6 Em. paa Guldborgsund, hvor han løb paa Skøjter i Selskab med nogle yngre Kammerater og Adjunkt Paludan-Müller. Jeppesen og jeg var just vendt tilbage til Latinskoleens Skøjtelebane fra en Træningsstur paa ca. 2500 m., da jeg hørte Raab om, at en Dreng var falden i Kloakvaagen og ikke kunde komme op. Jeg raabte da til J., som ikke havde hørt Alarmskabet og befandt sig lidt nordligere end jeg, om at følge med, hvorefter jeg gav mig til at løbe mod Ulykkesstedet, der ligger ca. 500 m. syd for Skøjtebanen. Undervejs sendte jeg en Dreng ind til Land efter en Baadshage eller Aare og sendte ligeledes Bud efter Doktor. Uagtet J. havde lidt længere Vej og kom senere i Gang, løb han dog forbi mig og kom lidt før til Vaagen. Da jeg naaede derhen, saa han allerede paa Maven ved Kanten og rakte ud efter den druknende, som i Halvmørket ikke straks var til at se, da han, bevidstløs, flød i Vandskorpen. Under vore fælles Bestræbelser paa at række ud til, hvad vi troede var Drengen, men kun var hans Huse, brast Iskanten, og vi kom begge i Vandet, hvor vi fortsatte Eftersøgningen af Drengen, og vi hurtig fik fat paa — J. vistnok først — og ved fælles Hjælp kom han op paa Isen, hvor hjælpende Hænder tog imod. Isen knækkede nogle Gange, inden J. og jeg kom op, men det gik dog uden større Besvær og forholdsvist hurtigt. J. tog da fat paa Drengen, som røgte sig lidt, men dog endnu var bevidstløs, klemte hans Kæber fra hinanden og befriede hans Svælg for Dynd og Slim, idet han holdt ham med begge Hænder og med det samme kom til. Drengen fik stærk Krampe og nogen Feber, men rettede sig hurtigt og var helt rask efter et Par Dages Forløb. Efter Politiets Opmaaling var der 2 m. dybt Vand og 1 m. dybt Mudder paa Ulykkesstedet. Maalingen foretoges 2 Dage efter, da Vandstanden snarest var lidt lav.

Paludan-Müller.

Gnierens Brønd

af Alex G. Pearson.

William Tarleton, Kaptajn paa »Hi-malaya«, der var paa Vej for at besøge sin gamle Ven, Godsejer Martens, standse pludseligt og lyttede.

»Der var nogen, der skreg«, sagde han til sig selv.

Men Stilheden — naar undtages den dumpe Rullen af Havet og Vindens Susen i Trætoppene — var ubrudt, da han anspændte sig for at høre.

William havde bestemt at gaa til Godset og havde gaaet omtrent Halvvejen. Til venstre fik han Øje paa Havet, medens Fløjemarken og Tjørnen hække strakte sig til højre for ham.

William fortsatte sin Gang, men havde næppe gaaet ti Skridt, før end han standsede igen. Denne Gang var ingen Fejltagelse mulig. Et højt, klynkende Skrig naaede hans Øre, og der lød Raab om Hjælp.

»Det var en Drengestemme, og den kom fra det gamle Hus eller der i Nærheden. Jeg maa hellere se efter, hvad der er i Vejen.«

Huset, han hentydede til, laa vel et Par Hundrede Alen væk og var helt omgivet af Træer. Det saa ud til at være ubeboet. Tarleton gik op ad Stien, som førte til Indgangsløben, og da han traadte ind, mødte der ham et underligt Syn.

Det første, han saa, var en tynd, bleg Dreng i pjaltede Klæder, der løb over den stiveholdte Græsplæne. Hans Øjne var stive af Angst, og Taarerne løb han ned over Ansigtet.

Saa kom en snavset, ondskabssfuld Mand til Synet, ophidsede til Raseri. Han brød frem gennem nogle Laur-

bærbuske og forfulgte Drengen. I den ene Haand havde han en lang Pisk.

»Jeg skal piske alt Skindet af dig, Slubbert«, raabte han, »hvis du ikke gør, som jeg siger.«

Drengen vilde være undsluppet, da han løb betydeligt hurtigere end Manden, hvis han ikke var snublet og faldet. Manden var over ham, inden han fik Tid til at komme paa Benene.

»Naa, vil du gaa ned i den Brønd, eller vil du have mere af samme Slags?«

»Jeg tør ikke«, hulkede Drengen. »Der er saa mørkt og slimet. Og der er druknet nogen dernede.«

»Men jeg siger, du skal,« raabte den gamle.

Han løftede Pisken og skulde lige til at lade den falde ned over Drengens Ryg, da, til hans Forbavselse, Pisken blev revet ud af hans Greb, og en stærk Haand greb ham i Skulderen og sendte ham vaklende et Par Skridt tilbage.

Hverken Manden eller Drengen havde bemærket William Tarleton, og det var ham, Synglen nu havde med at gøre.

»Hvad skal det betyde?« spurgte William. »Kujon! Hvor tør De piske en Dreng paa den Maade!«

»Pas Dem selv, snævrede Fyren, »og bland Dem ikke i noget, der ikke angaar Dem. Giv mig min Pisk. Jeg vil piske den Dreng, til han besvimer, hvis jeg har Lyst.«

»Ikke medens jeg staar her«, sagde Tarleton.

Manden udstødte de værste Forbandelser og Eder, før tilsidst over Drengen, som var ved at rejse sig, og gav ham et Spark, saa han faldt igen.

»Det er saadan, han skal behandles«, raabte han. »Og saadan skal alle de blive behandlet, som blander sig i noget.« Han fuldførte ikke Sætningen, for han læste i Tarletons Øjne, at det var bedre at stikke af — og det hurtig.

Men Tarleton havde ikke i Sinde at lade ham slippe saa let. Han fór efter ham og fik fat i ham i en snavset, faldfærdig Hytte, som laa en halv Kilometer fra det større, ubeboede Hus.

»Det er min Hytte«, knurrede Manden. »Se at komme ud med Dem.«

»Jeg skal heller ikke blive her længe, her er lovlig snavset,« svarede Vil-

liam. »Men før jeg gaar, vil jeg tale med Dem paa samme Maade, som De talte med Drengen; der er Grund nok til det, og de benyttede et Sprog overfor mig, som jeg ikke lader mig byde af nogen.«

Han smed Jakken, og da den anden fór imod ham, slog han ham over Benene med Pisken.

»Nu skal De danse efter min Fløjtes, sagde Tarleton.«

Og det maatte han. Han sprang frem og tilbage i Værelset for — foregives — at undgå Piskens nært, medens han med den Smule Aande, han havde tilovers, skiftevis truede og bad om Barmhjertighed.

»Lad dette være Dem en Lektion,« sagde Tarleton, da han tilsidst holdt inde, »i ikke at opføre Dem raat og brutalt. Men jeg frygter, det ikke har nogen Virkning, tilføjede han; »men jeg raader Dem til at opføre Dem ordentligt, saa længe jeg er i Nabolaget.«

Han tog sin Frakke paa. Pisken under Armen og gik ud af Hytten. Drengen var ikke at se, og William formodede, han var stukket af, saa snart han saa sit Snit dertil.

En halv Time senere ankom Tarleton til den maleriske Gaard, hvor hans Ven boede, og efter at de havde hilst paa hinanden, fortalte han Vennen sin Oplevelse.

»Efter din Beskrivelse at dømme, sagde Martens, »var det Saul Roach, en Fyr der har været i Klammeri med Politiet adskillige Gange. Pas paa ham, hvis du er ude om Aftenen; han vil nok hævne sig. Drengen kender jeg intet til. Er det den Stok, du tog fra Roach?«

»Ja,« svarede Tarleton.

»Lad mig se den. Ja, den mistede jeg for en Fjortendagstid siden — den blev stjålet fra Stalden. Mine Forbøger staver lidt i Solvhaandtaget — du kan se Mærkerne, hvor der er filet. Det er bedst jeg faar fat i Politiet.«

»Hvis er det gamle Hus, hvor jeg traf dem?« spurgte Tarleton.

»Den sidste Lejer var en gammel Fyr, der havde Ry for at være en Gniær, sagde Martens, »og var ikke afholdt. Han forsandt pludseligt, og Rytet gik, at han havde druknet sig i Brønden, der ligger bag Huset. Lige blev aldrig fundet, saa det var kun et Rygte. Men Brønden har ikke held-

det andet end »Gnierens Brønde« siden den Tid, saa jeg forstaaer godt, at Drengen, ikke vilde derved —»

»Hvorfor mon Roach vilde have ham derved?« afbrød Tarleton.

De to Venner saa paa hinanden.

»Ja, det er underligt nok, bemærkede Martens. »Jeg beskæftiger mig ikke som Privat-Detektiv, men jeg kunde lide, at faa Klarhed paa dette yderst lovende Mysterium.«

»Lovende Mysterium, det lyder godt, lo Tarleton, »saa du kan trygt gøre Regning paa mig.«

Mysteriet opklaret!

»Der har vi Drengens«, udbrød Tarleton pludseligt, da han og Martens kom hjem den følgende Aften efter en Dag tilbragt med Jagt paa Agerhøns.

»Hvilken Dreng?« spurgte Martens.

»Ham, som Roach piskede«, svarede Villiam. »Jeg fortalte dig jo om det igaar.«

»Naah ja, og Mysteriet med Brønden. Det havde jeg næsten glemt.«

»Og dog var det din Mening at ville opklare det, lo Villiam. »Jeg tror egentlig ikke, at du egner dig til Privat-Detektiv. Men her, lad os spørge Drengen.«

Drengen kom hurtigt, da de kaldte paa ham, og som Svar paa Spørgsmaalet: »Hvad hedder du?« sagde han »Jacob«. Han kendte ikke sit Efternavn; erindrede ikke sine Forældre og havde kun een Gang boet i et Hjem. Det var da en Præst havde taget sig af ham og betalt for hans Ophold og Skolegang. Den lykkelige Tid varede kun et Aar — da Præsten døde — og han maatte atter ud paa Landevejen.

»For fjorten Dage siden kom jeg sammen med to Mænd, som sagde, jeg passede for dem, og at de vilde lære mig en indbringende Forretning.

»Ja, jeg kan tænke mig, hvad det er«, sagde Tarleton, »men hvad har Roach at gøre med dem?«

»Han er Parthaver i deres Forretning, som vist ikke er helt ærlige, svarede Jacob.

»Sikkert ikke«, sagde Tarleton tørt. »Men nu den gamle Brønd, som i talte om igaar. Hvorfor vilde han have dig til at gaa derved?«

»Det hænger saadan sammen«, forklarede Jacob. »For to Dage siden la-
vede de en Byldt — jeg ved ikke, hvad

der var i den — og da den var gjort fast til et Reb, tog Roach den og sænkede den ned i Brønden. Han syntes at være bange for at blive grebet i sit Arbejde, for han havde et saadant Hastværk, at han lod Rebet falde med ned. De andre skældte ham ud, og derfor vil han have mig ned og hente det op. Han vil ikke selv, og jeg vil heller ikke.«

»Hvor er de Fyre henne?« spurgte Martens.

»De skulde mødes i Roachs Hytte i Aften«, sagde Jacob. »Og — og maa-
ske — kunde en af de Herrer give mig noget Arbejde, saa jeg kan blive fri for de andre. Jeg er bange for dem, jeg tror de vil gøre mig til en Tyv.«

»Kan du se den Gaard dérovre«, sagde Martens. »Vær der om en Times Tid.«

»Det skal jeg, Herre«, svarede Jacob. Der gik to Timer, og Jacob var endnu ikke kommet.

Tarleton og Martens, der stod sammen i Gaardporten, blev angstelige for Drengen.

»Jeg vilde ønske, jeg havde taget ham med mig«, sagde Martens.

»Han lod til at være en god Dreng. Vi maa prøve at faa fat i ham.«

De gik først over til Gnierens Hus, og der, nær ved den gamle Brønd, fandt de Drengens Hue. De lagde og-

saa Mærke til, at Græsset var traaet ned, som havde der staaet en Kamp.

»Der er hændet Drengen noget«, udbrød Martens. »De har sikkert fanget ham«. Han saa hen mod Brønden. »Det kan da ikke være muligt —«

»Nej, det vilde de sikkert ikke risikere; der var jo ingen Grund til at føje et Mord til deres øvrige Meriter. Se dér, der er Lys ovre i Hytten. De holder Møde i det gamle Hus.«

»Ja, jeg tror, du har Ret«, svarede Martens. Lydløst gik de ind gennem Havelaagen. De hørte en Mand sige:

»Det maa hentes op i Aften. Drengen har løbet med Sladder. Jeg saa ham tale med en Kaptajn og med Gods-
ejer. Vi har ganske vist gjort ham uskadelig, men —«

Tarleton kunde ikke vente længere, men slog Døren op og gik ind efterfulgt af Martens.

Der var fire; tre foruden Roach. De sprang øjeblikkeligt op, og Roach raabte: »Ud med dem; smid dem ud! Men skønt de var fire mod to og havde bevæbnet sig med, hvad de kunde faa fat paa, fandt de, at det at »smide dem ud« var et Arbejde, der oversteg deres Kræfter.

I den Kamp, der paafulgte, modtog Slynglerne adskillige Overraskelser, og Enden paa det blev, at de blev fuldstændigt slaede, Den ene blev »slaaet

ude af et Kæbested fra Martens. Roach fandt det raadeligst at stikke af, og de to andre havde »faaset nok».

»Lad os faa dem bundtet», sagde Tarleton, »her er et Reb».

De gav sig til at binde dem, da Tarleton pludseligt standsede.

»Men Drengen?» spurgte han, »hvad har I Slyngegjort gjort ved ham?»

De paastod intet at vide. »Det passer ikke. Jeg hørte jer lige før tale om, at han »var gjort uskadelig».

Tarleton trak en af dem frem.

»Hvis De nægter at svare, bliver De smidt ned i Brønden, og de andre skal komme bagefter, for at gøre Dem Selskabe».

De slæbte ham med ud, og medens Tarleton lyste op med en Lygte, holdt Martens Fyren i strakt Arm diglende over Brønden og mindede ham om Mudderet og Slimet paa Bunden.

»Godt, jeg skal sige jer, hvor Drengen er», hylede han, medens han vred sig under Martens faste Greb.

»Ud med Sprogets», sagde Martens og satte ham til Jorden igen.

»Han er lukket inde i Kælderen», stønnede han.

I den mørke, fugtige Kælder blev Jacob fundet kneblet og bundet paa Hænder og Fødder. Han var blevet forfulgt af Roach, som havde set ham tale med Martens og Tarleton.

De tre blev overleveret til Politiet, og Roach, der havde skjult sig i en Lade, blev fanget Dagen efter. Bylden blev hentet op, og den viste sig at indeholde Sølvvej og Juveler, som Politiet lagde Beslag paa og hurtigt fandt Ejermændene til.

Tarleton og Martens tog sig af Jacob, og da han kun var fjorten Aar, blev han sendt til Skole et Aar, hvorefter han kunde vælge, om han vilde til Sø eller op paa Gaarden.

Han valgte det sidste.

Brug kun

Vegetariske Retter i Daaser, fortrinlig i Smag, billigt i Brug. Alt i Konserver og tørrede Frugter færes.

..... »SANA»
Telf. 5650. Skindergade 28

Fra Foraarsstrækket

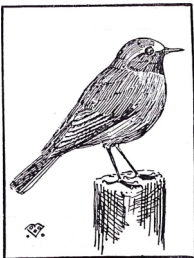
Af Prælt. P. SKOVGAARD

Naar Dagene længes, lyder det Tid efter anden: nu er Lærken kommen, nu kom Støren, Viben, Storken; hver af de hjemvendende Trækfugle hilser Aar for Aar med samme Glæde, de bringer os jo hver især et Bud om, at Somren

Jægerne bliver for længe ved i deres Glæde over Sneppen at skyde løs, og derved indskrænkes Yngles fuglenes Antal hertilands saa meget, at kun enkelte hist og her faar Kuldet frem, og som Følge heraf tror Jægerne gennemgaende, at Sneppen aldrig yngler her, og skyder væk af de kærkomne Gæster.

Der er to Fugle, som jeg hilste fremfor nogen som kærkomne Foraarsgæster i mine Forældres Have i København — Blodstjerten og den brogede Fluesnapper. De kom meget nær samtidig lige omkring første Maj og holdt saa ud en Maaned Tid eller saa. Begge tiltrak de sig min Opmærksomhed ved deres eventyrlige Forekomst og iøjefaldende Farver; Blodstjerten med sin blodrede Hale med staaigrå Ryg, rustgult Bryst og saa den hvide Blis i Panden, der stod saa skarpt imod den kulsorte Strube og Kind. Den brogede Fluesnapper havde ogsaa hvid Blis, havde hvide Baand paa Vingerne og hvidt Bryst, men var ellers helt sort. Hunnerne af begge var blegere farvet.

Noget af det eventyrlige ved dem var deres pludselige Tilsynkomst og pludselige Forsvinden. De fleste af de andre Trækfugle, som kom, yngled i Haven, men disse to, de pragtfuldeste, bare kom og forsvandt. Ikke alene Foraarsstrækket bragte dem, sidst i August kom de igen paa Besog en Maaned Tid, men det var ikke Foraarets pragtfulde Hanner, der viste sig, Ungerne og de jævne

Blodstjert.

Lysen, Livet og Glædens Tid nærmer sig. Hver især bringer sin Tone til Vaarens Fuglekor lige foraarsfrisk som altid før, og med hver ny hjemvendende stiger Korret i Mark og Skov. Alt efter hvor man færdes, spiller den ene eller den anden den største Rolle for os. Støren i By, Storken paa Land, men alle længes vi efter Svalen, for saa er det Sommer.

Jægerne hilser med størst Fryd Sneppen; vel er Foraarssneppen ikke saa fed som Efteraarssneppen, men det er dog en Snekke, og den første Snekke har jo Hævd paa at komme paa Kongens Bord; men

Hunner var talrigest, og Hanner-
nes største Pragt var falmet.

De havde begge den Vane at
sidde paa Lur paa en Gren og saa
pludselig styrtte sig ud for at fange
deres Bytte, men medens Fluesnap-
peren helst sad paa et solrigt Sted
og greb sit Bytte i Luften, sad
Blodstjerten i Reglen paa et skyg-
gefuldt Sted med Solpletter paa
Jorden, og paa disse kastede den
sig pludselig ned og snappede Flu-
erne, der satte sig til at sole sig.
Ogsaa det var noget af Eventyret,
at se denne brogede »Sommerfugl«
spillende der i Solskinnet med ud-
brede Vinger og Hale og saa,
naar den var færdig med Fang-
sten, veltfreds ryste sin Halevifte
paa den karakteristiske Maade for
at ordne den til næste Leg i Sol-
skinnet. — Men det var kun paa Af-
stand, man fik det at se, fra et Vin-
due eller lignende Sted; vilde man
se nærmere paa Jagten, saa var det
hele forbi. — Jeg har i Timevis sid-
det ubevægelig i en Pakkasse i et
gammelt Skur lige ved en af Blod-
stjertens Yndlingspladser for at
faa den at se paa nært Hold, siddet,
til jeg blev stiv i alle Lemmer af
den sammenkrøbne Stilling og Man-
gel paa Bevægelse, i Timevis stir-
ret paa Fluernes Dans i Solskinnet;
saa kunde den komme forsigtig
som altid, maaske hoppende langs
Buxbomhækken om et Bed, for
saa, naar den knap var halvt frem-
me af sit Skjul, at standse, se spø-
gende paa mig med sine store
Øjne — næsten smilende — et kort
Sekund, for saa at forsvinde i det
Øjeblik, jeg ventede, at nu var den
der — eller ogsaa kom den pludseligt
flyvende og satte sig paa en opstaa-
ende Pæl eller lignende, for, inden
den endnu ret havde sat sig, at faa
Øje paa Faren og i en Volte for-
svinde hovedkuls afsted og saa

Fluesnapper.

lidt borte udstøde sit tse—tse—tse—
for at vare de andre. Det er i saa-
danne Øjeblikke, man lærer Fug-
lene at kende og faar dem kær.

Endnu en gik jeg særligt og kig-
gede efter, det var Ringdroslen;

men det er kun yderst sjældent, at
jeg har set den paa Trækket, for
dels er den ret sjelden, og saa er
det kun Hannerne, man rigtig faar
fat paa, idet Hunnerne ligner Sol-
sorten ganske. Hannerne minder
ogsaa meget om den baade i Farve
og Størrelse, men midt i det sorte
Bryst skinner den hvide Brystplet
meget tydeligt frem.

Der var nok at passe i den Tid,
Trækket stod paa; det galt jo om
at holde Rede paa, naar den første
af hver Slags kom, og naar Hoved-
massen var der, men det var mors-
omt saaledes at følge det og se,
om man fik alle med og fra Aar
til Aar at sammenligne Ankomst-
tiderne. Jeg kan roligt sige, at hver,
som vil gøre ligesaa, vil have Glæde
deraf og kan maaske med sine Op-
tegnelser give værdifulde Oplys-
ninger.

For 10 Kr. Fotografiartikler.

Præmien for det bedste Lukkeapparat til et Fotografiapparat er til-
faldet Jørgen Hostrup Schultz, Aaboulevard 50, hvis Apparat i alle Hens-
sender var det bedste.

TELEFON 5506

GRUNDLAGT 1875

CHRISTIAN THORSEN, ØSTERGADE 23

MAGASIN FOR ELEGANT

BØRNE-KONFEKTION FOR PIGER OG DRENGE

I STORT UDVALG

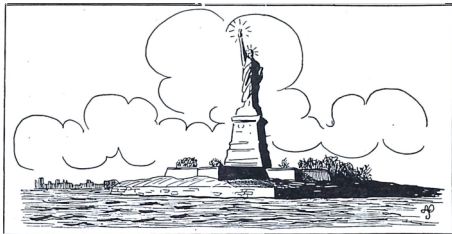
AMATØRERNE

køber Apparater, Plader, Papirer og alt andet FOTO-
GRAFISK TILBEHØR og udførlig Vejledning gives hos

HEINRICH & POULSEN

HØJBROPLADS 6 — KØBENHAVN — TELEFON 1428, 8728

Det virkeliggjorte Eventyr.

**Amerikansk
»business«-Vidundere
under
Verdenskrigen.**

I »Dagens Nyheder« har vi fundet følgende Overrettelse fra »Lectice Weekly«. Beretningen er en formelig Jack-London Historie.

Tre unge Amerikanere sad en Dag og spiste Frokost sammen. Dagen efter, den 10. Oktobr. 1914, dannede de et Interessentskab med en Kapital af 1000 Dollars. I Løbet af et Aar havde dette lille Selskab gjort Eksport- og Import-Forretninger til et Beløb af 50 Millioner Dollars og havde indtjent et Netto-udbytte af rundt 5 Millioner Dollars. De tre Kompagnoner var bleven Millionærer i mindre end tolv Maaneder og vedblev at stable Millionerne op hurtigere og hurtigere.

Hvilket Arbejde havde disse unge Mænd nu gjort i de tolv Maaneder? Deres Succes var uden Side-stykke. Firmaet Gaston, Williams & Wigmore's Epoke var simpelthen den største Roman i Amerikas Forretnings-historie.

Fra et Et-Værelses Kontor i en af New Yorks Sidegader uden hverken Krigs- eller Fredsordrer for saa meget som en eneste Dollar, havde dette Trivsmirat i Løbet af et Aar udviklet sin Forretning til en kolossal Organisation med store og betydningsfulde Filialer og Afdelinger i England, Frankrig, Rusland, Sydafrika, Kina, Japan, Portugal, Kuba og Kanada, med Agenter i Hundrevis, alene 22 i Sydamerika, med enorme Kontorer og Lagre og Garager i New York og andre amerikanske Byer, med en Dampskibsflåde til en Værdi af over 17 Millioner Dollars, med Krigs- og Fredsordrer paa langt over

en Million Dollars om Ugen og med en Fortjeneste af op imod en halv Million om Maaneden. Dette er i kort Omrids et Billede af dette Eventyr om amerikansk business.

»Haardt Arbejde blandet med Taalmodighed sejrer altid«, er det Motto, som Trivsmiratets Førstemand, Mr. Gaston angiver som sin Devise.

»Vi undersøger, hvor vi kan komme frem og koncentrerer saa vort Arbejde paa dette Punkt. Et forstandigt Skøn og saa energisk Koncentration er Betingelserne for Succes«. Dette er Hr. Williams fundamentale Synspunkt.

I Virkeligheden skyldes den fantastiske Udvikling, som de tre Amerikaneres Forretning fik i Løbet af et enkelt Aar, heller ikke Held. Den havde sit Grundlag i Fremsynethed, Beslut-somhed og Beredskab og blev baaret frem af Viljestyrke, Flid, Loyalitet og Punktlighed.

Tre Dage efter, at det lille Interessentskab var bleven dannet ved den omtalte Frokost, gik Gaston ombord paa »Lusitania« og sejlede til England for at skaffe Krigsordrer.

Jeg fandt Hundreder af Mennesker siddende paa Krigsministeriets Trappetrin i London«, fortæller Mr. Gaston selv. »Alle havde de det samme Erind-
de: at skaffe sig Ordre paa Krigsleverancer. Jeg vidste, at Regeringen trængte til Motorvogne og havde truffet Aftale med et Par af de største Automobil-

fabrikker i Amerika om at levere store Partier. Begge disse Fabrikkers Ledere havde ganske vist fortalt mig, at min Mission var haablos, da de allerede længe havde haft nogle af deres bedste Mænd derovre — uden at have opnaaet noget Resultat. Men jeg lod ikke mit Mod slaa ned.

Tilslidst lykkedes det mig da ogsaa at blive hørt. Ved at overbevise de krigsministerielle Embedsmænd om, at jeg kunde levere hurtigt, da jeg havde sikret mig fornøden Skibslejlighed, lykkedes det mig at faa dem til at give mig en Prove-Ordre. De bestilte 50 Packard Motorlastvogne til Levering i Liverpool.

Mine Kompagnoner forcerede Afskibningen fra Amerika saa stærkt, at jeg havde Vognene i Liverpool før den fastsatte Frist. Her sluttede vort Omraade. Men jeg opdagede, at kun tre Motorvogne af vort Parti kunde blive afsendt daglig til London. De havde ikke flere Jernbanevogne store nok til at rumme de mægtige Lastautomobiler.

Saa tog jeg fat igen. Jeg ønskede, at det engelske Krigsministerium skulde have sine Vogne og ikke Undskyldninger i Stedet for. Ved Hjælp af min Ven Henry Thornton, tidligere ved Long Island-Jernbanen i Amerika, nu Chef for Great Eastern-Linien i England, fik jeg trawlet de britiske Øer for de faa store Jernbanevogne, der eksisterede, og i Stedet for tre fik vi alle 50 be-

fordret til London paa een Nat. Jeg havde i Forvejen sørget for at faa Melkanikere sendt over fra Amerika, og tidligt den følgende Morgen gik de i Arbejde og gjorde alle Motorerne parat, fyldte Benzinbeholderne og prøvede Vognene. Alt var i Orden.

Saa gik jeg lige op i Krigsministeriet, fik Foretræde og sagde: »Gentlemen, de 50 Lastautomobiler, De bestilte, staar i Deres Garager med Motorerne i Gang, ready for action!»

De blev forbløffede!

Derefter fik jeg ikke alene Kontrakter paa Levering af flere Lastvogne — Tusinder af dem —, men Krigsministeriet anmodede os om at blive deres Hovedagenter med Hensyn til Forsendelse af alle andre Motorvogne fra Liverpool til London, et overordenligt vigtigt Arbejde, som tidligere havde været i Hænderne paa et engelske Firma.

Vi blev ogsaa Æne-Agenter for Levering af amerikanske Motorvogne til den britiske Regering.»

Paa Grundlag af denne glimrende Succes i England er det klart, at utallige Chancer aabnede sig for det amerikanske Firma i andre Entente-Lande.

Den russiske Regering var i en kritisk Stilling med Hensyn til Forsyningen. Den kunde ikke skaffe sig Skibsløjlighed fra Amerika, og desuden kunde den kun betale i Sterling i London, og det passede ikke de amerikanske Automobilfabrikanten. Russerne bad da Gaston komme til Petrograd og hjælpe dem. Det gjorde han.

Det var sent paa Efteraaret 1914. Isen var allerede begyndt at lægge Hindringer i Vejen for Skibsfarten paa de russiske Nordhavne. Gaston telegraferede øjeblikkelig til Williams og Wigmore i Amerika: »Åfsend en Skibsladning Lastautomobiler til Archangelsk at top speed, før Havnen fryser til.« Gaston havde gjort sit Kunststykke, nu var det Williams og Wigmores Tur til at gøre deres.

I Løbet af 10 Dage efter Telegrammets Modtagelse stod der 200 Packard, og et Hundrede andre Motorvogne ved Havnen i New York. Packard-Kompaniet havde ikke saa stort et Antal Vogne færdige paa Fabrikken eller i Hovedudsalget. Dirckter Budlong rensede næsten hele Landet for Packard-

Vogne, en fik han i det Udsalg, to i det og saa fremdeles. Han arbejdede og telegraferede 24 Timer i Døgnet, indtil han havde samlet det forlangte Antal Vogne. Resultatet af hans enerske og glimrende Samarbejde med de tre unge Amerikanere ved denne Lejlighed blev, at Budlong senere blev Vicepræsident i Vidunderfirmaet G., W. & W.

Den 8400 Tons Dampet »Suniga« blev chartered og løb ind til Kajen for at tage Vognene om Bord. Der var hverken Tid til at pakke Automobilene ind eller indsmøre Maskindelene, overhovedet ikke Tid til paa nogen som helst Maade at præparere Vognene til den lange, kolde og fugtige Atlanterhavstrejse. Automobilene blev simpelt hen af Kranerne svinget over i Skibet, som de stod paa Kajen. Først fyldtes alle Lastrum, og da de var stoppede, stablede man Automobilene op paa Dækket uden Beskyttelse eller Tildekning, udsat for Vej og Hav.

I det Øjeblik Kranen havde sluppet det sidste Automobil paa »Suniga«s Dæk, forsvandt hele den Stab af Arbejdere, som havde foretaget Indladningen, ad Landgangsbroen. Men om Bord blev der tilbage en lille Hær af Mekanikere, Tømrere og andre Haandværkere. En Afdeling blev sat til at indfedte de udsatte Partier af Autos mobilene, en anden til at smøre Maskinerne, en tredje til at emballere Dele af Vognene; Tømrerne byggede Træskure paa Dækket til Vognene osv. osv.

Alt imedens dampede »Suniga« for højeste speed ad Archangelsk til.

Her arbejdede Isbryderne ihærdigt for at holde Farvandet aabent, og Spændingen var stor: Vilde det lykkes at holde aabent, til »Suniga« kom? Telegrammer pr. Traad og uden forer frem og tilbage udsendeligt. Naar kunde »Suniga« ventes?

Det lykkedes! »Suniga« dampede helt dækket med Is ind ad den smalle Rende, der var holdt aaben, afleverede sin værdifulde Ladning paa Kajen, efterlod en Stab af Mekanikere og naaede lige ud imellem to høje Ismure til aabent Vand, inden Isen lukkede Archangelsk Havn for det Aar. »Suniga« var det sidste Skib, der naaede ud.

Gaston var parat, og Transporten fra Archangelsk over Land til Motorvognenes Bestemmelsessted foregik med

en Fart og Præcision, som det russiske Krigsministerium ingensinde havde kendt for.

Den russiske Regering vilde ikke slippe Gaston. Han maatte blive der i fire Maaneder for at organisere det militære Transportsystem og modtage nye mægtige Ordre — mere Forretning for amerikanske Fabrikker, Jernbaner, amerikansk Skibsfart og amerikanske Arbejdere.

Amerikanske Fabrikanten sværmer nu om Gaston, Williams & Wigmore, benfaldende dette Mirakel-Firma om at blive orientalske, europæiske, afrikanske og sydamerikanske Agenter for alle tænkelige Varer. Og Jernbaneselskabers Præsidenter venter gerne i Dagevis i Haab om en Audien for at bede Firmaet støtte Selskabet med Fragter.

En delvis Følelse over Produkter, som forhandles af G., W. & W., indeholder Navnene paa 159 forskellige Varer, hvoriblandt f. Eks. Aluminium, Knapper, Bomuld, alt til Tandlægevirksomhed, Automobileer, Syltetøj, Bogtrykmaskiner, Blyanter, Jernbanemateriel, Tobak, Skrivemaskiner, Grønsager, Ure og Erts.

Og saa udtalte Williams endda, at Firmaet overvejede at begynde paa endnu et helt nyt og vigtigt Felt, men derom vilde han ikke paa det Tidspunkt nærmere udtale sig.

FUGLE fra alle Verdensdele.

Stort, smukt Lager. Glasakvarier. Fisk og Vandplanter. Fuglebure og alle Arter Redskaber

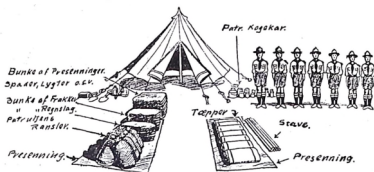
L. Søncksen,
Lars Bjørnstræde 12. Telf. Byen 1060 x

Den Forgylde Støvle

har det største Lager af
Prima pløkkede
Fedtledersstøvler
til Spejderbrug.

43 BORGERGADE 43
WALDHOFFENBLAD
Leverandør til Hæren.

TELTINSPEKTION

— Teltet er ryddet — Bagagen klar til inspektion — Patr. er trædt an. —

Noget af det væsentligste i en Lejr er at holde en skrap Orden paa alt det Materiel, der er medført, og daglig foretage et grundigt Eftersyn, baade af dette og af Spejdernes personlige Udrustning. Det er derfor nødvendigt, at enhver Spejder ved, hvordan han skal gøre et Telt i Stand til Inspektionen, og hvordan den personlige Udrustning skal ligge, for at den inspektionshavende Tropschef hurtigt kan se, om alt er, som det skal være. Det første er at fjerne alt fra Teltet, Teltgulvet skal renses omhyggeligt, saa der ikke er en Stump Papir, eller den allermindeste Brødkrumme tilbage. Naar selve Teltgulvet er i Orden, lukkes den ene Teltside op, saa der kommer frisk Luft ind i Teltet for at tørre Gulvet. Imedens denne Teltrensning staar paa, gaar Resten af Patruljen i Gang med at ordne Udrustningen. Paa en af Soveposerne, der er bredt helt ud, lægges de resterende Soveposer oven paa hinanden, men paa nøjagtig samme Maade, saa alle de aabne Ender vender samme Vej og nøjagtig oven paa hinanden. Ved Siden af lægges, ganske paa samme Maade, alle Tæpperne, dernæst Frakkerne, og endelig alle

Rygsækkene stillede op mod hinanden 2 og 2. Reserveskjorter, Uldtrøjer, Strømper o.s.v. skal omhyggeligt være pakket i Rygsækken, og paa samme Vis for hele Patruljens vedkommende.

Lige overfor denne Række lægges, ogsaa paa en Sovepose, Uldtæpperne Side om Side, efter at være foldet sammen paa samme Maade, og foran disse 2 Rækker lægges Spejderstavene samlede, parallelt med de 2 Rækker. Hvis der findes et Lærredsgulv til hele Teltet, lægges Tøjstablerne paa dette i Stedet for paa Soveposerne.

Paa den ene Side af Teltindgangen er Patruljens Redskaber anbragte, saa som, Spade, Spand, Lygte, Sække, o.s.v., og paa den modsatte Side af Indgangen findes alle Spisegrejene og Kogekarrene. Alle disse forskellige Redskaber maa være omhyggeligt rengjorte og skinnende blanke, for der noget, der kan ærgre den inspektionshavende saa er det at finde en Mukke med Rester af Morgenskakao.

Saasnart Patruljen har ordnet alt til Inspektionen, lægger Patruljeføreren sidste Haand paa Værket for at overbevise sig om, at alt er

paa den Plads, hvor det skal være, og at der ikke pludseligt hænger en løs Bardunende og dingler og derved ødelægger hele Tegningen.

Endelig kommer det højtidelige Øjeblik, hvor Tropsassistenten kommanderer: »Klar til Inspektion«, og i samme Nu lyder Patruljeførers Kommando til at rette Patruljen ind, og han afleverer den derefter til den inspektionshavende. Denne paaser først, at Spejderne er klædte reglementerede paa, om de har gjort Morgentollette, faaet Ørerne ordentlig vaskede, faaet Sørgemanden af Neglene og faaet Skilningen slaaet, hvorefter han overbeviser sig om, at alt er i den tilbørlige Orden. Patruljeføreren følger den inspicerende for stadig at være ved Haanden, hvis der er Ting, der skal paa-tales eller forandres.

Der er ikke noget i Vejen for, at Bagagen kan blive staaende ude, hvis det er Solskin, indtil over Middag, da man derved opnaar at faa Teltbunden gennemtørret. I det hele taget bør man, hvis der kommer en Solskinsdag efter en Regnsvejsdag, tage alle Teltene ned; Flækkerne kan jo blive staaende, saa er det et Øjebliks Sag at rejse Teltet igen. Der er her givet en Anvisning paa, hvorledes en Teltinspektion og Morgenparade kan gaa for sig; det er selvfølgelig ikke den eneste Maade, der findes, enhver Tropsfører staar det frit for at vælge sin Maade; Førerne, der var til Kursus i Fiskebæk i Oktober, vil mindes en anden Maade; det der er Pointet i hele Historien, er blot: at faa alt anbragt paa en praktisk og dog saa overskuelig Maade, at den inspicerende i Løbet af et Øjeblik kan sikre sig, at hele Patruljen er i forsvarlig Orden.

Lejr ved Neulenzbach, 1916

Østrigske Spejdere og Verdenskrigen

Centralen var samtlige Førere og 30 Spejdere daglig uafbrudt beskæftigede i Kontorerne og overtog den ærfølgende Tjeneste, som stadig opretholdes, i Kancellierne hos Ærkehertugerne Franz Salvator, Friedrich og Eugen.

Andre blev udtagne til Cykkelordnansver ved Brandvæsenet og til Vejvisere i Militærkommandantens Bygning.

I Efteråret 1914 fik nogle Damer den smukke Idé til »Husindsamlings«, og takket være de ivrige, utrættelige Spejdere, indbragte dette i det første Aar 1½ Mill. Kr.

Ved alle de mange »Dage« for forskellige Formål viste Spejdere, hvor uundværlige de var.

Senere medvirkede de ved Fabrikationen af »Danske Tæpper« (Avis-tæpper) og foranstaltede selv flere Indsamlinger med godt Udbytte.

Et særligt smukt Træk bør ikke forglemmes: Før Krigen blev 4 blinde Elever fra Blindestitutet uddannede til Spejdere. Da de første krigsblinde ankom, overtog disse Spejdere det som en »good-turn« at undervise de blinde Soldater.

Ogsaa Figespejdere har været i Ilden paa forskellig Vis, særligt maa nævnes deres Arbejde i Krigsbørne-asylerne og ved de saarede »Café« i »Schwarzerbergparken«.

»Røde Kors« har belønnet flere af Førerne med Ærestegn og Medaljer, ligesom henvend 100 Spejdere har modtaget anerkendende Æresdiplomer.

Men trods det store »Krigs-arbejde« er det egentlige Spejderarbejde ikke blevet glemt.

De talrige Indkaldelser har lberøvet Korpsnet omtrent alle Førerne, men alligevel arbejder Korpsnet for fuld Damp.

Der holdes Heldagsøvelser 2 »Gange om Maanedene og et ugentligt Møde i »Troplokalerne«.

I Terræneglene lægges særligt Vægt paa Patruljetjeneste, feltmæssig Gymnastik (d. v. s. at overvinde naturlige Hindringer) og March med Oppak-ming.

Alle de Førere, som staar i Felten, hænger med beundringsværdig Tro-skab ved deres gamle Korps og følger med den varmeste Interesse dets Udvikling. Efter Fredsslutningen er alle alle beredte til igen at træde ind i Rækkerne.

Det wienske Spejderkorps har i disse strenge Tider bevist sin Ek-sistensberettigelse og overbevist Wiens Borgere om Verdien af Spejderbe-vægelsen som højt udviklede for Drenge fra alle Samfundslag.

Ved den store Bisættelseshøj-tid-lighed for Kejsers Franz Joseph i St. Stefansdomkirken i Wien deltog ogsaa en Afdeling Spejdere efter særlig Indbydelse fra Hofmarschallatet.

Triest.

De 200 Sospedjere (Scouti marini) i Østrigs Havnestad staar under Kommando af Egon Ritter von Lund, som besøgte Kalotjeuren 1913 og efter

Lejr ved Neulenzbach, 1916. Kædeten.

sin Hjemkomst startede en Trop efter dansk Mønster.

Byrådet har fornylig overladt Spejdere det gamle Biskopspalads. Hver Trop har faaet overladt et Kon-tor og hver Patrulje et lille Værelse, hvor Spejdere søger at overbyde hinanden med Udsmykning. En stor Sal er omdannet til et rigdhoidigt Spejdermuseum, som fornylig med stor Højtidelighed blev indviet.

Desuden findes en Telegrafsal, Mærkekammer, Musikværelse og et Sam-mariterværelse med Tandklinik, hvor en kendt Tandlæge underviser i Tandpleje og behandler Spej-derne gratis.

Til Paladset hører en stor Have, hvor Spejdere foruden Dyrkning af Blom-ster, Frugt og Grøntsager søger at om-plante eksotiske Planter.

24 Spejdere, som

igennem adskillige Maaneder gjorde Tjeneste ved Etappekommandoen i Triest, blev for deres ualmindelige pligttrø Forhold særligt udmærkede.

Ved Særgemessen for Kejsers Franz Joseph havde Spejdere overtaget Æresvagen inde i den gamle Dom-kirke St. Just, ligesom de paa Kronings-dagen deltog i den store Parade.

Bonde.

Husindsamling. Vognen holder ved hvert Hus, og Spejdere indsamle skrukelige Sager.

Spejderkorpsen ved Spejderfesten Aftagningen 1. Oktbr. 1916 i Wien.

Wild-West-

Spejderopgave.

II.

Den afbrændte Færm.

Formaal: Enkeltmandsopgave, Iagttagelse, Skjul, Brug af Kort, Snarraadighed og rigtig Gengivelse af en Iagttagelse.

Deltagere: 1 Patrulje.

Øvelsesapparat: 1 Patrulje.

(Opgavens Anlæg og Pointsberegning er i det store og hele som ved Opg. I, »Vor Ungdom« Nr. 3, hvortil der henvises).

Ved Øvelsens Begyndelse staar du ved den høje Bakke med hele din Patrulje. Du giver hver Mand en lille Skitse over Øvelses-Terrænet (dette har helt nye Navne paa Terrængenstandene). Og læser derpaa nedenstaaende Grundlag et Par Gange, op og sikrer dig (ved at lade en eller to af Patruljen gentage det) at alle er helt inde i Situationen.

(Det tilføjes, hvem der er Serg. Flink, hvem Korporalen og hvem den anden Mand i Patruljen).

Derefter lader du Spejderne starte med 1/4 Times Mellemrum.

Grundlag.

Indianerne har i Nat afbrændt Færmene »Peters Rest«, mens Vagstyrken i Fort Yukon er ude paa en Straffekæddition paa andre Kanter.

Næstkommanderende paa Yukon, Sergeant »Flink« har straks ladet gaa Bud til Styrken for at faa Forstærkning, og samtidig har han udsendt en

Patrulje paa 3 Mand under Korporal »Knold« for at se, hvad der er blevet af Indianerne.

Du er med i denne Patrulje. Naat frem til »Peters Rest« giver Korporal Knold dig følgende Ordre: »Gaa frem til »Tibberup-Hill« en høj Bakke S. f. Skoven der. Se dig godt for undervejs og skal om muligt oplyst, hvad der er blevet af Fyrene. Vi bliver her for at afsøge den nærmeste Omegn, og du vender snarest tilbage hertil med Meldinger.

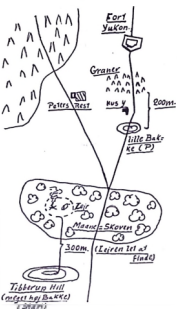
Du er naaet frem til Tibberup-Hill. Du har brugt dine Øjne godt undervejs uden saa meget som at se det mindste Spor. Du har fra Bakkens Top spejdet baade mod Syd og mod Øst og mod Vest, men ikke det mindste Tegn, ikke saa meget som en let Støvsøjle har der været at øjne i Horisonten. Klokken er blevet mange. Det er paa Tide at vende hjem.

I dette Øjeblik — du vender dig om for lige nu at tiltræde Tilbage-marchen — ser du fra den høje Bakke her en Røgsøjle hæve sig over »Maane-Skoven«s Træer (peger).

Øvelsesarrangementet.

Dette er følgende:

1) I en Lysning i Skoven et Baal med en Røgsøjle, der kan ses fra Start-

NEYE

VIMMELSKAFTET 28

Isolator Flasker

Holder Indholdet
varmt i 24 Timer;
koldt i flere Dage.

1/4 Liter Kr. 1.50

1/2 » » 2.00

Rygsække

Af grønt Ravndug,
Kr. 1.50, 2.00, 2.50, 3.00.

Bedre Kvalitet og Forarbejdning,
Kr. 3.50, 4.00, 5.00, 6.50.

stedet. Et Indianertelt (aa-bent og tomt). En Indianer (malet og med Fjer i Haaret) sidder og passer Baalet. Tæt ved ligger Korporal Knok og den anden Mand i Patruljen livløse og ubevægelige med klævede Hoveder. (Kan males med rød Farve).

NB. Indianeren passer godt paa og noterer op hvem han ser.

2) Naar Spejderen paa Vej mod Fortet passerer Vejknævet y, kommer 3 Indianere (malede osv.) lige frem ad Vejen imod ham.

NB. Indianerne fortsætter, til de er bag Bakken P., lægger nøje Mærke til, hvad Spejderen gør, og noterer dette op. Naar de har opholdt sig et Øjeblik S. f. Bakken, vender de hurtigt tilbage, hvor de kom fra, klar til at tage mod næste Mand.

3) I Fort Yukon. Serg. Flink.

NB. Serg. skriver Spejderens Melding op ordret, som han faar den.

C. Lembecke.

Redaktør: Frik. ESTRID OTT, Ribegade 3, Ø.

Franske Kvinder og Krigen.

I alle de krigsførende Lande, bag alle Fronter, bag de kæmpende Tropper, staar andre Tropper. Og saa de tager Del i Kampen, tavst og stilfærdigt. Det er en Kamp uden Ødelæggelse, uden Gru, en Kamp mod Døden, for Liv og Sundhed, og alligevel er den ikke mindre helttemodig end den, der udkæmpes i Skyttegravene.

Hærskar af Kvinder, de blege, sortklædte Nonner og de hvide og blaaklædte Sygeplejersker, lige fra de blodige Valpladser og helt ind til Hovedstadens Hospitaler, staar Dag og Nat rede til at udføre deres skønne Hverv, utrættelige og frejdige med et Smil paa Læben. Under »Det Røde Kors« Barmhjertighedsmærke søger de i Menneskekærlighedens Navn at mildne al den Jammer og Elendighed, der følger i Krigens Kølvan.

Frem af disse navnløse Hærskarer træder enkelte Personligheder. Uden Brask og Bram har nogle af dem opnaaet at indskrive deres Navn og Gerning i deres Lands og i Menneskehedens Historie.

Der er en ægte fransk Type, den ældre, energiske, værdige Dame, Fru Macherez, der under Tyskernes Besøg i Soissons paa en saa fuldendt Maade agerede »Borgmester«.

I denne for en Kvinde lidt usædvanlige Stilling modtog hun Tyskerne og forsvarede over for dem sine Medborgeres Liv og Interesser. Ved sin Koldblodighed og stædige Energi, parret med en god Portion Ironi, lykkedes det hende at skuffe de tyske Officerer, der i mere end en Maaned lod det regne med de mest fantastiske Re-

visioner og undertiden med Grænser ned over den uheldige By. Ved sin helttemodige Optræden sparede hun Soissons for Udplynning.

Den 17aarige Emilienne Morcau er en anden Type. Loos, den lille By i Nordfrankrig, hvor hun havde sit Hjem, blev taget af Tyskerne. Faderen døde af Sorg herover. Skønt der manglede Træ, lykkedes det hende at saamentømre en Kiste.

Men Befricken nærmede sig. Fra et Tagvindue overværede hun det engelske Artilleris Forberedelse til Angrebet.

I Landsbyens Gader ligger Dynser af Lig, overalt Blod. Hun genkender Højskotternes maleriske Uniformer. Med sine svage Kræfter løfter hun dem op og bærer dem ind i Hjemmet, som hun har omdannet til Ambulance. Hun giver dem at drikke, hun forbinder dem, og de engelske Læger finder hende bøjet over de tapre, som takket være hendes Omsorg er givet tilbage til Livet. Hele Døgnnet igennem arbejder hun. Fra Udkanten af Landsbyen bryder »God save the king« frem af tusinde Struber. Da Sangen er endt, styrter hun frem foran Soldaterne og istemmer »Marseillaisen«. Et Øjeblik forbavses gamle Englands Soldater indesluttede i en Skov nær ved den Gaard, hvor Søstrene boede. Gaarden var besat af Fjenden, og medens de 2 Søstre holdt

Den samme Dekoration blev til delt af 4 Søstre Vatel i den lille By Vertus ved Marne. Under Kampene 8-12 Sept. 1914 blev 7 franske Soldater indesluttede i en Skov nær ved den Gaard, hvor Søstrene boede. Gaarden var besat af Fjenden, og medens de 2 Søstre holdt

Udkig med de fjendtlige 'Poster, bragte de 2 andre Proviant til deres Landsmænd ude i Skoven. Takket være deres Omsorg kunde de efter det tyske Tilbagetog genfinde deres Regiment.

Prinsen af Wales dekorerede Nonnen Søster Benoît og Frk. Caron med Maltheserkorset. Med stor Opofrelse havde de to Damer i en improviseret Ambulance båret jet 24 engelske Soldater og 1 Officer saa at sige under Fjendens ild.

Søster Thérésia fik hæftet Æreslegionens Kors paa sin sorte »Uniform«. I Dagsbefalingen nævnes, at hun fra Krigens Begyndelse i

den saa haardt hjem søgte By, under gentagne Bombardementer, med den største Koldblodighed passede de saarede. Saaledes kunde man blive ved, der er Eksempler nok at tage af, ikke alene fra Frankrig, men fra ethvert af de krigsførende Lande.

Vi ved, at Pigespejderne i Wien har ydet Lægerne megen Hjælp, og det er ganske sikkert, at vore egne flinke Pigespejdere, hvis saa alvorlige Forhold skulde indtræffe, ej heller vil staa tilbage, men tappert og med al Energi tage Del i Menneskehedens største Gerning, Barmhertighedens.

Bonde.

Hvordan Ellen blev Spejder.

Af Grevinde Agnate Boeckenhous-Schack.

(Fortsat fra forrige Nr.).

Stadig optagne og ivrigt talende gik de alle, indtil de igen var ved Byens Udkant med de kedelige Huse. Enkelte smaa Børn løb og legede ude paa Vejen, nogle vadede i Vandpytterne, andre kastede med Sten; alle vare de fordybede i deres Leg. Da hørtes i det Fjerne et Horn af en Automobil, der nærmede sig.

Marie raabte straks: »Hold til højre!« rask sprang alle Spejderne tilside.

Med en rasende Fart fór et stort graat Automobil forbi dem. Et skrig og Jamren! En af de legende Børn, en lille Dreng laa paa Vejen. Han havde for sin ivrige Leg ikke hørt Hornet og havde ikke, da Automobilten kom susende, kunnet komme hurtigt nok til Siden, og nu havde den ramt ham. Han laa der midt i Vejens Pløse og jamrede sig og græd. Ingen i Bilen havde med den rasende Fart mær-

ket det; den fortsatte bare og var allerede langt ude af Syne.

»Hurtigt kom og hjælp«, raabte Marie, »vi maa prøve paa at forbinde ham og bringe ham til hans Hjem.« »En af Sted efter en Læge«, var det næste, hun kommanderede, og saa gik hun igang med at undersøge, hvad Skade der var sket den stakkels, lille Dreng. Det var en lille 4—5 Aars Knægt med vildsomt strittende Haar, han saa saa ynkelig ud, som han laa der og blødte fra et Saar i Panden.

»Hvor gør det ondt?« hviskede Ellen deltagende, hun var ikke helt dristig ved at nærme sig ham, det var saa uhyggeligt at se Blod, hun kendte det, fra naar hun havde skaaet sig i en Finger. Ifjor var hun næsten besvimet, ikke fordi det gjorde ondt, nej det var dette røde, varme Blod, hun ikke taalte. Nysgerrigheden drev hende nærmere til Stedet, hvor den lille Dreng

laa, hun maatte da ogsaa se, hvad der var sket. De andre saa slet ikke ud til at være bange, de var kun optagne af at undersøge, hvor de kunde hjælpe.

»Aa mit Ben«, græd den lille Dreng. »Jeg tror hans højre Ben er brækket«, sagde Marie, »vi maa forbinde ham, og se her paa Hans vedet bløder han, aa den Stakkelt!« »Godd vi har vor lille Forbinders taske med. Grete tag og læg Bins det om Hovedet, medens Karen og Vibeke hurtigt finder noget at støtte Benet med, og saa binder vi vore Tørklæder om det?«

Hurtigt og helt kyndigt forbandt de flinke Spejdere Drengen saa godt, de kunde, med hvad de havde ved Haanden, og da det var gjort, lagde de ham paa en af Havelaas gerne, de tog af Hængslerne for at bruge den til Baare.

Da Lægen lidt efter kom og saa, hvad der var gjort for Drengen, kunde han kun sige, at alt var pænt gjort. Spejderne bad om Lov til at bære deres lille Patient til hans Hjem, der heldigvis ikke var saa langt derfra. Der blev stor Opstand ellers i Hjemmet, da det lille Op tog naaede dertil, og Forældrene saa deres Dreng saa ildt tilredt, men der var naturligvis ingen Ende paa Taksigelserne, som de flinke Piger var udsatte for, da Lægen sagde, at uden deres resolute Hjælp var det maaske bleven en alvorlig Sag for den lille Dreng, nu haabede han, at der slet intet Men vilde blive efter Ulykkestilfældet. Noget forsvaret spurgte han dog, hvordan de var komne til at optræde saa resolut og flink.

»Vi er Spejdere« svarede de alle i Kor, »vi skal kunne hjælpe andre«.

»I er brillante, og jeg vil ønske der var mange som I«, var Lægens Svar.

»Ja bare vi var mange, mange flere«, raabte Marie.

Da Ellen kom hjem, fandt hun de andre af Familien forsamlede. Ingen kunde forstaa, hvor hun havde været, og hvor forsvaret blev de ikke alle ved at se hende i Spejderuniform og hendes friske Ansigt, der straaede af al det meget, hun lige havde oplevet. Hun kunde næsten ikke faa Tid til at fortælle det alt sammen, helst skulde det ud paa en Gang. Alt om den stakkels lille Dreng maatte hun fortælle flere Gange, baade om hvor sørgeligt, at han blev saaret, og om hvad Lægen havde sagt, og hans Forældres Glæde, da det viste sig, at hendes Kammeraters Hjælp havde været saa god. Et var hun helt klar over, Spejder vilde hun for Fremtiden være, det var det herligste, man kunde være; hun skulde nok slide ordentlig i det som saadan, gøre dem alle Ære, og rigtig kedet sig og ikke kunnet begribe, hvad hun skulde stille op med sig selv. For Fremtiden var der nok at tænke paa og tage fat paa i Friidten. Hele den store dejlige Natur var nu ogsaa hendes, ja ogsaa Muligheden for at gøre noget godt oven i Købet. Det var med en særdeles god Samvittighed, at Frk. Ellen den Aften sagde god Nat og gik i Seng for at drømme om det, hun havde oplevet.

Agnete Brockenhuus-Schack.

Søster Karen Grote fortæller om sin første Dag paa Lazarettet i Gmunden

Det var min første Dag paa Hospitalet i Gmunden. Jeg var iført min nye hvide, Sygeplejerdragt med det røde Korsbind om Armen og det hvide Hovedtøj; jeg følte mig meget beklemst ved Situationen, da jeg vidste, at min Uddannelse var uhyre mangelfuld, — men jeg haabede dog at kunne give en Haandsrækning her og der, og hjælpe de andre Sygeplejersker, som jeg antog for at være uddannede, og som allerede syntes at føle sig helt hjemme paa Lazarettet, idet der for 2 Dage siden var ankommen 13 haardt saarede — (ellers skulde den egentlige »Transport« først komme idag) — som de gik og syslede med, medens vi nyankomne benyttede Ventetiden til at rulle Tamponer og lignende. Endelig kom da den første Vogn fyldt med Stakler, der dels blev baaret, dels selv humpede ind i vor, efter min Mening, saa nysdeligt indrettede Forbindingsstue. (At alt det nødvendigeste manglede — for eksempel Kugletang — Bedøvelsesmidler etc, mærkede jeg først, da vi ret kom i Lag med Ar-

bejdet.) »Hvem er Bedøvelsessøster« spurgte jeg, da en Patient laa paa Bordet, som skulde have baade Kugle og Splinter fjernede fra sit dybe Saar i Laaret. Lægen svarede: »Ja desværre, vi maa gøre det uden Bedøvelse, thi ingen af Søstrene kan jo bedøve, derfor har vi heller ingen Midler anskaffet os dertil.« »Er det muligt«, for det ud af mig — »jeg troede, det var alle uddannede Søstre, og jeg den eneste uøvede«. Doktoren smilede — »Ja Grevinde, De kommer jo lige fra Tyskland, — der er alt bedre ordnet, men vi er nu i Østerrig — og endda i et Nødræservelazaret. Røde Kors tog først alle de uddannede Plejersker og fik alle Penge gaver og de bedste Lokaltetter; ingen havde jo tænkt, at Krigen skulde faa disse Dimensioner — men da Røde Kors nu ikke strakte til, maatte Militæret oprette disse Nødræservelazaretter, hvor saa en Mængde Damer med varme Hjærter, men ingen Uddannelse udover højst det lille, theoretiske 6 Ugers Kursus — meldte sig, — og vi maa

En 17-aarig frivillig Østriger med Skud i Haanden og Saarfeber.

nu klare os paa bedste Maade; hver maa gribe til, og griber man lidt fejl idag, gaar det nok bedre imorgen — kun ikke tabe Modet — alle Kræfter tiltrænges». — Det gav mig rigtigt nok pludselig et andet Syn paa Tingene, og jeg fik da Mod til at fortælle Lægen, at jeg havde her i Danmark lært at bedøve nogle faa Gange og vilde hellere paatage mig Ansvar for at gøre det, end at se de Stakler blive flænsede i uden Bedøvelse. — »Ja det er godt Søster, men nu maa vi jo saa først have anskaffet Midlerne». Henrykt hentede jeg nu min Skat frem, som jeg havde bragt med fra Danmark i Haab om, at den maaske dog engang kunde komme mig til Nytte. Her var baade Wanschers Maske, Æther, Chloroform, Morfin, Sprøjte og mange andre Instrumenter og Medicamenter, og han, som endnu laa paa Bordet og bævede for Behandlingen, fik da Masken for Ansigtet, og jeg var snart i fuld Gang med mit Arbejde — men det var ikke saa let som i København, hvor jeg endnu ikke havde prøvet at bedøve Alkoholister. Manden her slog om sig, skreg og bandede: »Kom kun an Du fæle Russer — jeg skal knuse Pandeskallen paa dig etc. etc.« Det var uhyggeligt at høre paa, men — der var langt mere end det, man maatte vænne sig til. Da vi var færdige med denne Operation, kunde jeg atter hjælpe med Forbindingerne — det var midt i December, saa det var næsten lutter frosne Fødder, Soldaterne mødte op med; ofte var alle Tæerne og en Del af Mellemfoden sort og haard som Chokolade, medens en stærkt vædskende Skillemur af Granulationer søgte at støde de haarde, døde Stumper af og at forhindre, at den nekrotiske Gift trængte ind i den sunde Del af Foden — En

Søster K. Grote og Martha Petersen, der forbinder en rumænsk-talende Neger af ungarsk Nationalitet (han kalder sig selv Zigeuner), som havde 3 vældige Kedsaar i Skulderen.

saadan Fod er saa ubeskrivelig uhyggelig, at vi aldrig tillod, at Patienterne selv fik den at se, førend den var saa vidt, at Tæerne af sig selv faldt af — Gudskelov led de forholdsvis lidt ved disse Forfrysninger og var næstendels i godt Humør og kunde le og spøge, naar de senere hen blev kaldt for »Rytteri« — fordi de altid til Forbindingen kom ridende ind paa Rygsen af de stærkeste Sygepassere.

— Naa — Dagen gik da til Ende — den havde været lang som et ondt Aar; og da vi endelig havde faaet alle vore ca. 300 store Drengede, dede, forbundne og i Sengene, var det ogsaa langt hen paa Natten. — Der skulde være Nattevagt, og Overlægen udvalgte mig dertil og paalagde mig paa det alvorligste, ikke at kalde paa ham, uden i yderste Nødstilfælde. Han havde vaaget 3 Nætter i Træk, arbejdet som en Hest om Dagen og tiltrængte haardt lidt Søvn, førend han den næste Dag skulde give sig i Lag med Operationerne. — Det var en underlig Følelse at være ene i den store Bygning med de 300 lidende Soldater — der var 5 store Sale med fra 30 til 100 Patienter i hver. I de fleste Sale var der forholdsvis stille. — Dagens Anstrængelser havde været saa store for Soldaterne, at selv de slemme Smærter ikke formaadede at holde dem vaagne — de fleste snorkede, saa det var en Lyst at høre, og de, som ikke sov, havde temmelig ensartede Klager — enten vilde de have et Sovemiddel — et Morfinpulver — Hostepulver, Asperin, eller de havde Tandpine. Jeg gik derfor stadig med mine Lommer fulde af omtalte Pulvere, samt en Flaske

2 sønderskudte Tæer og Mellemfodsknogler fjernes under Narkose

med Jod i til at smøre de smærtende Tænder med — og om det nu var Joden og Pulverne, eller Indbildningen, der hjalp, nok sagt, efter nogle Timers Forløb sov alle — dette er siden blevet min kæreste Lyd — Lyden af mange, snørkende Mandfolk — aah, hvor er man glad, naar de Stakler kan sove fra Smærterne. Paa en Gang afbrødes dog Stilheden af en Jamren og uforstaaelig Tale, og en spinkel, rødhaaret Ungarer sprang om og gestikulerede og raabte efter Doktoren, men ihukommende mine strænge Ordre, forsøgte jeg først selv at faa ham til Ro, efter at jeg havde forvisset mig om, at hans Saar var godt forbundet, og at Puls og Temperatur var normal. Jeg fik den Ide, om det ikke var et af de Anfald af momentan Vanvid, han havde faaet, som man tit hører om i Krigen, og jeg benyttede al min Myndighed til at befale ham flux at gaa i Seng og lægge sig, og saa blev jeg ved at holde skarpt Øje med ham, til han ogsaa efter faa Minutters Forløb deltog i den almindelige Snorken. — Da Lægen om Morgenen udhvilte kom for at se til Patienterne, fik jeg Ros fordi jeg havde klaret mig alene, endog med den stakkels vanvittige, der dog snart genvandt sine fulde 5; og han sendte mig saa hjem for at sove nogle Timer, saa at jeg om Eftermiddagen atter kunde være der og hjælpe ham med Bedøvelserne og Forbindingerne. — Og jeg gik hjem og sov — sov som en Sten uden at forstyrres af det Kaskaleidoskop af brogede Billeder, som havde udfyldt min første Dag paa Lazarettet. Denne Dag, der for mig havde været saa rig paa Oplevelser, skulde efterfølges af mange andre — og da jeg senere hen kom til Brunn og passede de haardest

saaede, russiske Fanger, maatte jeg tænke tilbage paa Arbejdet i Gmunden næsten som en Leg, og kommer jeg engang til Fronten, hvortil jeg alt længe har staaet anmeldt, saa er det godt, jeg har overstaaet disse

2 Trin — ellers var de Rædsler, man faar at se der, vel næppe til at komme over.

Grevinde Karen Grote
født Holstein Ratlou.

Fra Slagelse I. Pigespejdertrop.

Troppen tæller nu 31 Spejdere fra Slagelse og 6 Spejdere fra Glumsø. Slagelsespejderne har afsluttet Eksamen i Samaritergymnastik: 11 efter dobbelt Kursus, 14 efter enkelt Kursus. 1 Spejder er I Kl. 26 er II Kl. Resten Rekrutter.

Kanobygning og Kanosport

Af Præst, K. V. PALSLEV

Pagajning og Sejlsads.

Naar man sætter sig ned i Kanoen, skal man enten støtte med en Haand paa hver Side af Dækket eller holde med en Haand i Forkanten af Lugen, medens man holder sig til Broen med den anden. At støtte sig med den ene Haand paa Broen og den anden paa Dækket er en nem Maade at kæntré Kanoen paa. Lettest er det at vade ud fra Stranden og gaa om Bord fra Bunden.

Pagajning — d. e. Roning med en tobladet Aare — er et meget nemt Arbejde; men man kan begaa Fejl, der mindsker Udbyttet. Pagajen holdes med Hænderne i lidt mere end Skulderbreddes Afstand, fuld Haand. Aaretaget begynder med den ene Arm helt strakt fremad og ender med den anden omtrent strakt.

Almindelige Begynderfejl er:

1. at sætte Bladet i Vandet for

langt tilbage og til Siden og derefter føre det i en Bue til Siden.

2. at trække med bøiede Arme og glemme at strække den anden Arm frem tilsidst.

3. at se efter det Blad, der er i Vandet.

Disse 3 Fejl skal bekæmpes straks, for at man kan faa en god »Gang« i sin Pagajning.

Begynderne bør tage den med Ro.

Man skal sidde godt, d. v. s.: enten have Støtte for Fødderne eller sidde paa et skraat Bundbræt; det skraa Sæde er ogsaa »blødere«, idet Trykket nu fordeles paa omkr. hele Laaret. Man bør have et lille Rygstød, saa at Ryggen ikke alene hviler mod Overkanten af Lugeskarmen.

I Modvind bør Pagajbladene kunne stilles vinkelret paa hinanden, og i Sidevind bør de være parallelle, da Vindens Tryk under

Aaretagets Begyndelse.

det løftede Blad ellers virker meget generende. Nogle anser det for en stor Ulempe at faa vaade Hænder; det kan man undgaa ved at have en Rem rullet om Skafet lidt uden for Haanden og sømme den fast saaledes, at dens yderste Omgang springer lidt frem og opfanger det Vand, der løber ind ad Skafet. Ved Fagajning i Modvind kan det undertiden være bedst at gaa lidt smaat imod en særlig slem Sø. Har man Søen paa Siden, tager man en slem Braadse bedst, naar man krænger lidt over imod den og lader den slaar ned paa Dækket.

Det ubehageligste er at have Søen skraat agterind, da det til Tider kan være vanskeligt at styre Kanoen, naar en høj Sø løfter Agterenden. Hvis man ikke har Ror, kan man blive nødt til at ro med fuld Kraft paa den ene Side alene for at kunne holde sin Kurs.

Ved Sejlads i Kano maa man huske paa, at Kanoen kan kæntræs. Man bør derfor holde en Stivhedsprøve for at vide, hvor langt man tør presse den. En Line spændes fra Mast til Mast, Kanoen med Manden i lægges langs en Bro eller Baad, hvor en Mand sætter sig og holder Kanoen ude med Fødderne, medens han trækker Linen til sig. Kanomanden modvirker Trækket ved at læne sig ud,

og Manden paa Broen kan sige ham, naar Stivheden holder op at vokse, og naar den tager kendeligt af.

Han maa passe paa, at hans Fødder ikke trykker nedad paa Kanoen.

Naar man sætter Sejl, er det bedst at ligge vindret, og med den før omtalte Spidssejlsrig er det nødvendigt. Først sættes Mesanen og hales midtskibs ind, saa holder den Kanoen til Vinden. Med det samme foldede Storsejl rækker man frem og hænger Kovsen paa Tappen, slipper saa Stangen og haler tilbage i Bommen, saa at Stangen rejstes, hvorefter man lader Gafflen gribe om Masten.

Vanskeligheden er at holde Kanoen vindret, saa at man kan faa Gafflen ind paa Masten.

En Begynder bør føre smaa Sejl i Forhold til Vinden. Sæt aldrig Storskudet fast; men pas paa, at det altid frit kan løbe ud.

Naar man sejler, skal Sejlene halvere Vinkelen mellem Kolen og den tilsyneladende Vind. Ved Sejlads med Vinden skal man passe paa, at Sejlene ikke løfter Bommene saa stærkt, at Gafflerne slipper Masterne, og at Sejlene ikke slaar over til den anden Side af sig selv, da det meget let medfører det samme Uheld.

Skal et Sejl slaar over, haler man ind paa Skudet, saa at Bommen holdes nede og faar Fart nok til at komme igennem Vinden, derefter firer man rask af og stopper temmeligt, naar Sejlet er fuldt igen.

Naar man har Vinden ret agtersind, sejler man: plat, med Vinden skraat agterind: rumskøds, med Vinden paa Siden: for $\frac{1}{2}$ Vind og med Vinden skraat forfra: bidevind (hollandsk: bi de vind).

Ved Bidevindsejlads staar man sig ikke ved at holde saa tæt til Vinden som muligt; saa gør man

Aaretagets Slutning.

kun ringe Fart og driver stærkt; man skal holde saa langt fra Vinden, at man kan holde god Fart. Det nytter heller ikke at styre mod et bestemt Punkt forude; paa Grund af Aldriften vil man efterhaanden komme saa langt i Læ, at Linien til det gamle Retningspunkt bliver omtrent lige imod Vinden. Under Bidevindsejlads maa man styre efter Vinden og rette sig efter dens smaa Svængninger.

Hvis man vil sejle i den Retning, Vinden kommer fra, krydser man, d. v. s.: sejler bidevind med Vinden skiftevis Styrbord og Bagbord ind.

Naar man saa skal vende, gælder det om at have god Fart; saa man kan komme igennem Vinden, inden Kanoen standser og begynder at sakke. Husk, at under Sakning virker Roret omvendt. Denne Vending kaldes en Stagvending — at stagvende eller gaa over Stag.

Vending fra Vinden, saa at man faar Vinden agterind og derefter paa den anden Side, kaldes Kovending.

Den største nyttige Drejning af Roret er omt. 45° . Rorets Bevægelse skal være langsom.

At give Styrbords Ror vil ikke sige, at Roret slaar ud til højre, men at Rorpinden gør det. Altsaa: vil man dreje Styrbord over, giver man Bagbords Ror.

For at undgaa Sammenstød bruger man de almindelige Færdselsregler + disse: En Sejler har Forret for andre Fartøjer, en Bidevindsejler for andre Sejlere, og naar 2 Skibes Kurs skærer hinanden saaledes, at der endnu efter disse Regler kan være Fare for Sammenstød, har det Retten, der har det andet om Bagbord; det vil sige, at det Fartøj, der kan komme agtenom det andet ved at dreje til højre, skal gøre det.

Da Kæntring jo ikke er helt udelukket, bør man være rustet til at kunne klare en Kæntring. Man maa kunne komme løs fra Kanoen, man maa have vandtætte Skodder eller indlagte Luftkasser i Kanoen, og de smaa Luger maa være saaledes lukkede, at de ikke kan aabne sig, fordi en Provianttæske eller lign. falder ned paa dem inde fra. Man bør øve sig paa at komme om Bord igen.

Det gaar saaledes til: Man kæntrer, skyder sig roligt ud af Kanoen og faar derefter Hovedet op, hvorefter man vender Kanoen paa ret Køl og øser det overflødige Vand ud. Pas paa at Pagaj, Sejl eller andre Værdigenstande ikke driver bort! Da man ikke kan komme om Bord fra Siden, maa man kravle op agterfra. Man fjærner Mesanmanen, tager fat med begge Hænder over Agterstævnen og løfter sig op, saa at man kommer til at ligge paa Maven paa Dækket med et Ben til hver Side. Man maa ver sig frem over Sidderumslugen, sætter sig op overskrævs paa Kanoen og lader sig glide ned paa Plads, idet man løfter begge Ben indenbords. Det er det vanskeligste Øjeblik, og i Søgang kan man maa ske blive tvunget til at begynde forfra.

Efter Kæntringen bør man se til

sit Ur og puste Vandet ud — snarest muligt skynde det med Petrosleum. Vaade Sejl bør straks løsnes i Spidserne, saa at de frit kan trække sig sammen, og de bør snarest foldes ud og tørres.

Den nye Divisions-Chef.

Under 11. ds. er Premierløjtnant Paul Anker Mathiesen udnævnt til Chef for Det danske Spejderkorps' sydsjællandske Division.

Det er en Udnævnelse, som i højere Grad end de fleste har Krav paa Interesse. Det er nemlig værd at lægge Mærke til, at med Prmlt. Mathiesen rykker den første af de rigtige, vi kan i Grunden sige, »ægte« Spejdere ind i Korpsets Overledelse, en af dem, der fra almindelig Spejderdreng i Geledet, har »tjent sig op« gennem alle Grader, Korporal, Patruljefører, Tropsassistent og Tropsfører. Han er een af de gamle Spejder-Pionerer fra Hellerup Gymnasium, der begyndte at »spejde« længe før Korpsen var oprettet og overhovedet nogen Organisation skabt. En mægtig flot Spejderdreng var han altid at se paa, aldrig bange for at vove Skindet i en dristig Bedrift og i Reglen oplagt til en lystig Spas. Men bagved Forvoventheden og Kaadheden og den lille Flotheds trang laa altid en solid Indsigt, et klogt Overblik og et spirende Administrationstalent. Han har i Grunden altid — og det Indtryk faar man ogsaa af ovenstaaende Billede, der stammer fra hans Patruljefører-Periode — været en Felt-herreskikkelse, baade som Korporal og Tropsfører, en Førermand, som altid forstod at passe sine

Jeg har glemt at forklare, at den punkterede Firkant paa Tegningen af Forskodtet (se »V. U.« Nr. 5), antyder en Lem til at stikke Benene igennem, naar man sover — ellers holdes den altid tæt lukket.

Kammerater til et energisk og dygtigt Arbejde.

Forhaabentlig vil det nu ogsaa lykkes ham som Chef for »Sydsjællandske« at faa den oparbejdet til en stor, blomstrende Division. Der er store Opgaver at tage op, et Kæmpearbejde at udføre, inden »Sydsjællandske« kommer paa Højde med Landets bedste Divisioner. Det vil ingenlunde blive noget let Arbejde for en ung 23-aarig Divisionschef. Men for en Mand, der er i Besiddelse af Prmlt. Mathiesens Takt og Energi og grundige Indsigt saavel i Organisation som i almindelig Spejdersport, vil det sikkert lykkes. Nebr.

DE FØRSTE DANSKE SPEJDERE

Naar man vil tidfæste Spejderbevægelsens Indførelse her i Landet, maa den henføres til den 19. November 1909, da Docenten i Pædagogik, Dr. phil. Oscar Hansen, paa Hellerup Gymnasium holdt sit Foredrag om den engelske Scout-Bevægelse. Salen var fyldt til sidste Plads og med levende Interesse paahørte den store Forsamling Docentens Beretning om de raske og ridderlige engelske Spejdere, der levede deres

ved denne Skole, idet hver af de ni Dreng i Løbet af Sommeren 1910 dannede sin egen Patrulje. Det var en solid og grundig Maade, man her gik til Værks paa, og den er vel egnet til at være et Mønster for Fremgangsmaaden ved Oprettelse af Troppe rundt om i Landet. Vi gengiver derfor in extenso en Artikel, som Hr. Hartvig Møller skrev i den udmærkede »Lommebog for Skoleelever 1911«, hvori

den paa sin Maade. Og de, der driver den flittigt og fornuftigt, faar derved en Mængde Færdigheder forud for de fleste andre Dreng. Det er netop Meningen med den — at frembringe Dreng, der duer til en Mængde Ting, som de raske Jægere i de ubeboede Egne kan, som Indianerdrængen kan, som de dristigste og dygtigste Soldater i Hærene kan, men som Drengen i de civiliserede

Førerpatruljen paa en af de første Lejrture efter at de har faaet Uniformer fra England.

Lejrt ved »Wesselsminde«. Fra højre til venstre ses Konsul Nørgaard, Rektor Hartvig Møller, Forfatteren Johs. V. Jensen.

sunde, glade Friluftsliv, altid var rede til at tage en Tørn og havde lært et bedre og mere praktisk Greb paa Sagerne end andre Dreng.

Allerede Dagen efter samledes ved en Kop Chokolade hos Rektor Hartvig Møller otte Dreng fra 3. Mellemklasse og en fra 1. Gymnasieklasse (Ove Holm, den nuværende Redaktør af »Vor Ungdom«, der saaledes er Danmarks første Patruljefører) og her dannedes da den første Patrulje her i Landet.

Hele Vinteren igennem havde denne Patrulje ugentlige Mødefaasener under Ledelse af Hr. Hartvig Møller. Førpatruljen, som her uddannedes, kom til at danne Grundlaget for Spejdersportens Udvikling

hans skildrer det første Aars Spejderliv, og som iøvrigt giver mange praktiske og værdifulde Vink. Den er desuden et »spejderhistorisk« Dokument af stor Interesse, idet den (der blev spredt til mange Tusinde Dreng Landet over, som gennem den fik det første grundige Indblik i Spejderlivet) blev Aarsag til en kolossal Opløbsstrøm af Spejdertruppe hele Landet over i Foraaret 1911.

— — —

»Spejdersporten« vil sikkert brede sig her i Danmark, saaledes som den allerede har gjort det i England, Tyskland, Frankrig, Norge og Sverige. Den er saa morsom og afvekslende, at enhver Dreng kan finde noget for sin Smag og drive

Landet, der altid bliver hjulpet og beskærmet, ikke lærer — hvis han da ikke beslutter, at han vil lære det. De fleste Dreng bruger en Masse Fritid til at lege noget, der ikke gør dem det mindste dygtigere, og som ofte uden Skade kunde være en hel Del morsommere og mere afvekslende — hvis de sætter sig ind i Spejdersporten, kan de lege alle mulige forskellige Lege saaledes, at de hver Gang øves i et eller andet, der er værd at kunne. Og endnu et: I alle de Lande, hvor Spejdersporten, har bredt sig, har Spejderne lavet sig selv Love, hvori de har bestemt, hvordan de vilde love hinanden at være. De er forskellige de forskellige Steder, men overalt gaar de

ud paa, at Spejdere skal der være mere ved, end andre Drenge.

Jeg har været med til at danne og øve den første danske Spejder trop. Og jeg har tænkt, at det kunde være til Nytte for Drenge, der vilde prøve det samme, at jeg her fortæller nøjagtigt, hvorledes vi bar os ad.

Troppen dannedes i November 1909. Den bestod af 1 Drenge i 1. Gymnasieklasse og 8 Drenge i 4. Mellemskoleklasse. Det var Meningen, at de, naar de var uddannede, hver skulde danne sin Trop og være Fører for den, og det skete da ogsaa senere.

Dengang var »Spejderbøgerne« ikke oversat paa Dansk, saaledes som den nu er. Vi brugte derfor Baden Powells »Scouting for boys«, skønt det undertiden knæb med Sproget. Tillige holdt vi straks Bladet »The Scouts«, som er meget interessant og meget billigt (1 Penny pr. Nummer). Vi holdt Vinteren igennem Møde 1 Time hver Uge. Det, vi lærte i den Time, øvede vi os paa i den følgende Tid og prøvede, naar vi mødtes, hvor dygtige vi var naaet til blivne.

Vi læste Bogen sammen, lidt hver Time, og talte om det, vi læste. De første Øvelser, vi prøvede, var dem, der er beskrevet i den danske Spejderbog, S. 33 og 34 øverst. Vi lavede ogsaa en stor Urskive af Pap med meget bevægelige Papvisere. Ved XII sad der en Tegnestift. Det gjaldt om i Mørke at føle hvad Klokken var, uden at flytte Viserne. Ved disse 3 Øvelser skræpes Syn, Lugt, Følelse og Hukommelse. Det var morsomt at se, hvor hurtigt nogle af Spejderne blev dygtigere og dygtigere. En god »Følelses«, som ikke staar i Bogen, er at tage mange smaa Stykker Papir eller Tøj af forskellig Art, føle paa dem og se paa dem ved Lys, saa lade en lægge dem i Bunde og derpaa skiftevis i Mørke føle paa dem og se, hvem der kan bedømme og huske flest i den Rækkefølge, de laa. Dernæst øvede vi at iagttage alle de Ting, der stod paa et Bord, (Kopper, Askebægere, Bøger osv.), gaa uden for og derefter, naar man kom ind

igen, sige, hvad der var flyttet. Tillids kunde vise ganske smaa Forandringer straks. Det samme gjorde vi saa med Tingene i Værelset. Vi lavede ogsaa »Spør« efter Indbrud og lignende og skulde saa finde ud af, hvad der var sket, og hvorledes det var gaet til. Dernæst lærte vi os Knobene og øvede os i at tænde Baal nede i Gaarden. Vi indstuderede Generalstabskort for at kende de forskellige Tegn. Dernæst øvede vi os i at beregne Afstande — vi lavede f. Eks. en Aa ved Hjørlet af Kridtstræger. Vi indstuderede Signalerne og lærte os baade Morsealfabetet og Flagsignalerne. Morsealfabetet kunde vi tilsidst bruge baade ved Bankning paa Borde, ved lange og korte Glimt med Lommeløgter, ved Fløjt og paa flere andre Maader. Hver Gang vi mødtes, prøvede vi flere af de Ting, vi havde lært, saa der blev Afveksling i det.

Saa snart det blev Foraar, øvede vi os ude. Vi gik i Patuljeformation udenfor Byen, og paa Vejen prøvede vi hele Tiden at fange hinanden i ikke at have set eller andet af det, vi kom forbi: Ude paa Marken øvede vi os i Terrainbenyttelse. Den halve Patulje gæmte sig i Terrainen, i Reglen kun én eller to sammen. Den anden Halvdelen søgte saa at opdage nogle af »Fjendernes« uden selv at blive set, ved at krybe skjult frem. Hver Mand havde Papir og Blyant og tegnede et Kort af det nærmeste Terrain, og paa det satte han et Kryds paa de Steder, hvor han selv var, og hvor han mente at se en Fjende. Bag efter sammenlignede vi saa Kortene for at se, om det passede. Vi prøvede ogsaa »Flagskampen« og holdt Natmanøvre, hvor det gjaldt om at lytte sig frem til Fjenden. Ofte prøvede vi at lade en lægge en Mønt midt inde paa en Mark og tage Landemærker af Stedet. Derefter forklarede han Patuljen Mærkerne, og det gjaldt nu om, hvem der kunde finde Mønten i Lebet af 1 Minut. Saa snart vi var bleven lidt øvede i det frie, dannede hver af Drengene sin Patulje og begyndte at indøve den, og vi havde flere Gange større Øvel-

ser, hvori nogle Patuljer var med de andre og skulde se at snige sig ind i Byen, mens de andre skulde se at fange dem. Men »Førerpatuljen« blev dog ved ogsaa at holde Øvelser for sig selv. Den lavede selv sit eget Telt. Det er af vandtæt Lærred — army duck — og er ikke til at skulle ad, da det hele ikke vejer mere end 6 kg. Gavlene er ligesidende Trekanten, hvis Sider er 6 Fod. Teltets Længde er 6 Fod 9 Tm. Forneden er det kantet med en Bræmme af Sække lærred — 3 Tm. bred — for at forhindre Træk. I den ene Gavl er Indgangen, som kan lukkes med store Hægter, baade udvendig og indvendig er der en Bræmme af Lærred, 3 Tm. bred, som dækker over Revnen, naar Døren er lukket til. I hver af de to Gavlspidser er der indvendig syet et rundt Stykke Læder fast, hvori der sidder en Metalring. Naar Teltet rejses, sættes en Spejderstav lodret under Læderet og fra oven skrues en lang Skrue gennem Ringen ned i Spejderstaven, saaledes at Skruen rager noget op. Om denne Skrue lægges Midten af et tyndt stærkt Reb paa 13 Alens Længde og hver af Rebets Ender fastgøres i Marken ved en flad Jernpløk. Rebet strammes ved Hjørnerne af en flad Pind med to Huller, hvorigenem Rebet er trukket. Teltet bæres altså paa sin disse to Stave, støttede hver med sit Reb, og det er ogsaa nok. I Teltets fire Hjørner og tre Steder paa hver af Siderne er der desuden Lærredstroppe, som fæstes til Jorden med Jernpløkker, men de tjener kun til at udspile Teltet. Dette Telt er hurtigere at rejse end det egentlige Spejdertelt og er sikkert ogsaa tættre. Udgiften til det er: Lærred 16 Kr. 17 Øre, Bardun 1 Kr., Hægter, Læderskiver etc. 52 Øre. Ialt 17 Kr. 69 Øre; Jernpløkkerne fik vi gratis. Til at ligge paa har hver en Pose Blaalærred, 6 Fod lang og 1 Fod og 3 Tm. bred, samt en »Følle« af samme Bredde som »Madrasen« og 1 Fod lang. Disse fyldes med Halm, som det er let at laane i en eller anden Bondegård i Nærheden af Lejren. Naar de er tomme,

fylder og vejer de ganske ubetydeligt. Hver medbringer desuden et Tæppe. Der kan ligge 6 i Teltet, og 2 er altid paa Nattevagt, saa Teltet forslaa til 8 Personer. Naar vi tager ud i Lejr f. Eks. en Lørdag Eftermiddag, har hver The, Sukker, Smør og nogle Maggi Suppetabletter med. Desuden køber vi Skinke eller Flæsk, Kartofler og Brød, undertiden ogsaa Mælk og Æg. Vi koger over Baal, saaledes som det er vist i Spejderbogen, og kan klare os yderst billigt. Vi har altid faaet Lov at slaa Lejr og lave Baal paa Markerne, men har ogsaa altid sørget for, at der ikke var den ringeste Uorden efter os. Brændsel sanker vi rundt om. Mens vi ligger i Lejr, holder vi mange forskellige Øvelser efter som Terrænet er til. I den senere Tid har vi øvet os meget med Spørjorn og kan følge et Spor hurtigt, selv paa ret haard Jord.

For et Par Maaneder siden las ved Drengene Love for deres Patrulje, som vi alle underskrev. Der betales Bøder til Patruljekassen for en hel Mængde Forseelser, som at komme forsent, bande, bruge raa Ord eller opføre sig daarligt, og Kassens Indhold bruges til Indkøb af Kogerekvisitter og andet, Patruljen har Brug for. Der er heldigvis ikke meget i den. Og vi faar nok Kogerekvisitter endda, thi Spejderne tjener Penge til Patruljen ved mange forskellige Arbejder, og de Penge er absolut bedre end de andre.

I Begyndelsen blev Spejderbevægelsen mødt med meget ringe Forstaaelse her hjemme. De fleste Pædagoger, der holdt meget mere af at proppe deres Dreng med Latin og fransk Grammatik end at lære dem et sundt Friluftsliv og et praktisk og nyttigt Greb paa Tilværelsen, holdt sig lunkent tilbage, og fra anden Side saa man i Bevægelsen blot et nyt Udslag af Militarisme, som det gjaldt om at faa slaaet ned. Ukendt med selve Bevægelsen, som jo næsten alle i Virkeligheden var, fandt mange denne »Kosteskafte sport« noget latterligt. Fjank, og selv af dem, der havde

HELLERUP BOGTRYKKERI

(Indehaver: JOHAN HENRIKSEN)

HELLERUPVEJ (gennem Porten) Nr. 8 :: TEFL. HELRUP 334

ETABLERET 1901 — BEKVEM SPORVOGNSFORBINDELSE

godt Kendskab til Spejdersporten fra andre Lande, mente ikke faa, at Forholdene her i Landet ikke egnedes sig for den.

Spejdersport er noget, man skal have Urskove og Kolonier til, forklarede Forfatteren Johs. V. Jensen en Søndag i Foraaret 1910 i en Kronik i »Politiken« — han anede slet ikke noget om, at Hellerup Gymnasiums Spejderpionerer var i fuld Virksomhed. Ved en Skæbnens Ironi skulde den udmærkede Forfatter imidlertid selv samme Formiddag træffe sammen med disse Spejdere ude hos Konsul Nørgaard paa »Wesselsminde«. Vi bringer ovenstaaende et Fotografi, taget ved denne Lejlighed, af den overraskede Forfatter, der er ved at faa et Kursus i praktisk dansk Spejderport af Rektor Hartvig Møller.

En Andel i Opdragelsen af de første Spejdere paa Hellerup Gymnasium fik ogsaa den nuværende Spejderchef, Premierløjtnant Lembcke, der var vendt hjem fra England med friske Indtryk fra det fridige Scout-Liv derovre. Han arrangerede nogle udmærkede Terræsovelser for dem, og de har mange

Lommeknive, Lommelamper, Barbermaskiner, Colgate Sæbe 1 Kr.

KNUD HARILD

HELLERUP Telefon Hellerup 109

Thorv. Jensens Eff.

Konditor

Strandvej 167 - Telf. Hellerup 134

Til Konfirmationer:

Elegante Isaarbejlinger — Overflødhedskørm
Kransestager — Lagkage

Prima

Chesterfield-Lædermøbler

og engelske do. med Gobelinstof.

Specialitet: Overpolstrede Møbler.

A. VOLDEN,

Strandvej 187. Telf. Hellerup 75.

Magnus Almind,

statsaut. elektr. Installatør.

Strandvej 185. Telf. Hellerup 1808.

Lager af Lysekroner og Lommelamper.

Spejderlamper.

GARDINER

Møbelpolstrer **CHR. ANDERSEN** Dekorator

Hellerupvej (gennem Porten) Nr. 8

Tlf. Hellerup 334

On parle français

STØVSUGNING

Altid det nyeste for Sæsonen!

Hovedforretningens Priser!

Strandvej 163 • ILLUM • Telf. Helr. 324 692

glade Minder om det raske Liv paa disse Øvelser. Men der er en Situation, som de rigtig gamle Spejdere aldrig vil glemme, og som de særligt holder af at fortælle om. Det var en Natteøvelse mellem to Partier, og Premierløjtnanten førte sine Drengene i hastig Fremrykning gennem et vanskelig fremkommeligt Mose-Terræn. Da hændte det, at hans Hest i Mørket pludselig plumpede igennem med alle fire Ben lige til Bugen. Situationen var aabenbart ikke helt ufarlig, og Spejdere blev vist lidt ilde til Mode. Man havde nok tænkt sig at redde sig ved en forsigtig Kravlen tilbage, da Premierløjtnanten tordnede sit »Fremad, Drengene!« — og de styrtede frem med et Vovemed som aldrig før. Dette lille Træk belyser skarpt Premierløjtnant Lembckes Person, enhver kan saa tydeligt høre, hvordan det lød, dette uuaadeligt overbevisende »Fremad Drengene!«, det er jo selve den Mands Parole, — men de, der hørte det den Nat, har aldrig glemt ham for de Ord.

I Løbet af Sommeren 1910 udkom Premierløjtnant Lembckes Oversættelse og Bearbejdelse af »Scouting for Boys«, og hen paa Efteraaret dannede L. og Rektor Hartvig Møller paa førstnævnte Initiativ det danske Spejderkorps.

Udviklingen indenfor Hellerup-Troppene har ellers været ganske jævn. Antallet af Spejdere har været i stadig Stigen, flere og flere af Skolens Elever bliver Spejdere, og mange af de gamle Elever vedbliver at staa i Troppene som Seniorpejdere. Hellerup-Troppene er rene Skoletropper, og kun ganske udtagselsvis finder der Optagelse Sted af Drengene, der ikke er Elever i Skolen.

I 1914 blev Hellerup-Troppene adskilt fra Lyngby Divisionen og gjort til en selvstændig Division under Navnet »Hellerup Divisionen« og med Rektor Hartvig Møller som Divisionschef. Den blev inddelt i tre Tropper og til Tropperne udnævnedes tre unge Lærere ved Hellerup Gymnasium, stud. mag. Sven V. Knudsen, stud. polyt.

Ove Holm og stud. mag. John Larsen.

I alle de Aar Troppene har eksisteret, har de haft ugentlige Øvelser i Marken. Hver Lørdag Kl. 4 stiller alle tre Tropper til Udrykning og fælles Øvelse, og naar Vejret tillader det, ligger de i Lejr (Telte) Lørdag Nat og vender hjem Søndag Middag. I Troppene er for

Hellerup Musikonservatorium

Lærerkor: kgl. Kammerangerinde Frk. Ida Møller, Pianistinde Fru Anna Otte, kgl. Kapelmusikus Vilh. Bartholdy, Organist Frederik Otto og kgl. Kapelmusikus Siegfried Salomon. Al Undervisning personlig ved ovennævnte Lærerkor. Elever paa ethvert Standpunkt modtages. — Eatervej 18. Telefon: Hellerup 1088.

Øjeblikket ialt ca. 150 Spejdere, deraf ca. 50 Seniorpejdere (gamle Elever, der ofte i stort Antal møder op ved Lørdagsturene). Bl. a. er Kronprins Frederik og Prins Knud Medlem af Troppene — sidstnævnte er endda efterhaanden avanceret baade til Korporal og Patruljefører.

T. Fr.

Elis Møllerup

Strandvej 168. Telf. Hellerup 739

Cigarer, Tobak, Cigaretter

P. Wulff. — Horwitz & Kattentid.
A. M. Hirschprung & Sønnen m. m.

Raadgiver for begyndende og yngre Frimærkesamlere.

Ber man samle paa brugte eller paa ubrugte Mærker, eller maaske paa begge Dele?

Dette er et Spørgsmaal, der for ellers senere vil rejse sig hos enhver Frimærkesamler. I Filateliens Barndomsdage i 60'erne og 70'erne samledes der næsten udelukkende paa brugte Mærker, idet man kun vilde have Mærker, der havde været anvendt efter deres Bestemmelse, udfyldt deres Mission. Efterhaanden som der kom mere System og Orden hos Samlerne, blev de smukke stemplede Mærker de mest eftertragtede; thi hvem vilde i sin Samling indsatte et Mærke, hvor Billedet, Udviklingsveje og øvrige Tegning var oversvømmet med Sværte. Men var man saa først kommet saa vidt, at man saa paa, hvorledes et Mærke tog sig ud, saa var Springet ikke stort til

at samle paa ubrugte Frimærker, idet disse jo var fuldstændig befriede for den skæmmende Sværte.

De ubrugte Mærkers høje Kurs havde de sikkert ogsaa holdt sig, hvis ikke en Del Lande i Spekulationsøjemed udspejdede store Mængder af ubrugte Mærker, og det til en Pris, der kun var en Brøkdel af deres oprindelige Værdi. Særlig berygtede er de saakaldte Seebeck-Mærker. Mærkerne fra Ecuador 1892-96, Honduras 1890-94, Nicaragua 1890-99 og Salvador 1890-99 blev efter Aftale mellem de paagældende Regninger og Direktøren for Hamilton Bank Note Co. i New York, Seebeck, fremstillet gratis af ovennævnte Firma, der saa til Gengæld hvert Aar skulde have Restplaget tilbage, naar den ny Serie allerede var (der blev nemlig fremstillet en ny Serie hvert Aar). Ikke nok her-

Køb Krigsfrimærker i Tids!

Vi kan ikke varmt nok anbefale alle Samlere at afkre sig disse chancerige Frimærker, som er de mest begrænsede og ikke saa almindelige med Samlermærker og Julemærker, som naturligvis er værdifulde.

Det har allerede nu vist sig gentagne Gange, at disse Krigsmærker er meget betydelige i Pris, og vi vil med tiden endog kunne betydelige Resultater, som ingen andre Frimærker kan nævne. I Juletiden er der den bedste Lejlighed til at forære og indkøbe sig forære sandt og rigtig.

Vi har til denne Lejlighed sammenlagt nogle meget fordelagtige Kalkulationer i. Kalk.

de forskellige Krigsmærker fra alle krigsførende Stater, Kr. 2,00 og en righoldig Katalog staaer gratis til Tjeneste for enhver. Oplysninger og Best. for Poststid kan ligeledes erholdes gratis hos os. FRIMÆRKESALSER, Boks. Nr. 100, Bredgade 1 (post 3. B). Telf. 1117

med, men Firmaet beholdt ogsaa Pladerne og trykte uhyre Oplag, som det slyngede ud paa Markedet.

Det er ikke underligt, at saadan Svindelet forarsagede, at mange Samlere blev betænkelige ved saadanne ubrugte Mærker, der aldrig nogen Sinde havde været i det Land, de gav sig ud for at være Frimærker fra.

Da nu Samlernes Interesse hovedsagelig gik i Retning af brugte Mærker, idet de derigennem mente at have en Garanti for at have ægte Mærker for sig, gik en Del mindre solide Lander Postvæsen et Skridt videre ad Svindelets Vej, idet de lod store Oplag overstempe i hele Ark, ofte med et ganske tilfældigt Stempel, men dog sommetider foretaget med et Stempel, der i nogen Grad afveg fra det ægte, men

enkelte Lande undsaa sig ikke for at foretage disse Overstempler i Spekulationsejemed med ægte Stempler. Af Magelighedsbetydning gaa Postvæsenet ikke en Gang skille de Mærker ad, men udslyngede »brugte« Mærker i hele Ark, og paa Bagsiden af Mærkerne fandtes Originalgummien.

Skal man derfor give yngre Samlere Raad, om de fortrinsvis bør lægge sig efter brugte eller ubrugte Mærker, kan der kun svares: Undgaa alle Svindelemærker, saml ikke paa Mærker fra Lande, der paa unfair Maader søger at blokke Filatelisterne, det er det bedste Modtræk.

Saml baade paa brugte og paa ubrugte Mærker, men pas endelig paa.

Franco Bollo.

Hellerup-Divisionen.

H.R.D. samler Brænde hjem til fattige.

Troppene er atter begyndt deres Øvelser i Terrænet, og 10.-11. Marts var Divisionen paa Fodtur fra Hillerød til Gilleleje og tilbage igen. Der overnattedes i Gilleleje, og Turen var ret anstrengende paa Grund af den megen Sne. Øvelsen var anlagt paa streng Marchdyelse.

Divisionens Spejdere eftersøgte og fandt en bortblevet Dreng. Der trænes ihærdigt til Prøverne.

Vestsjællands-Divisionen.

Ringsted Tropp. Troppen har af »Danmarks Samfundets« faaet en smuk Fane.

Aarsdagen for Troppens Stiftelse blev højtideligholdt ved en lille Festlighed, hvor der serveredes Chokolade og Kager. Der blev holdt Taler af Medlemmer af Troppsaadet og Troppsføren, sunget Sange, hvorefter en for Letligheden skreven Sang (af en Spejder).

Troppen træner paa Kraft til Foraars-turneringer.

Korsør Tropp. Troppen har holdt Aftenunderholdning med frivillig Assistance for Troppens Stiftelse paa Troppens økonomiske Basis. Sv. Knudsen holdt Foredrag med Lydbilleder (Paa Spejderturn til Lapland), Sang, Oplesning og Koncert af Troppens Orkester. Overskudet Kr. 111.13 gik omtrent til at betale Troppens Gæld.

Troppen har haft Træningsøvelse med Slagelse Tropp, træner iøvrigt til Foraarsturneringen.

Roskilde Tropp. Spejder Ove Thomsen, Fridthof Winkelmann og Vagn Jensen har udmærket sig ved den Snarraadighed, de lagde for Dagen ved Redningsarbejde paa Isen paa Roskilde Fjord.

STANDARD • FJOLSTRÆDE 40

Aaben 10-7. Telefon Byen 2525 x.

STORT UDVALG BILLIGE PRISER

Prima Hæugsler kun 20 Øre pr. 1000 Stk., NB. Krigs- og Julemærker føres ikke.

SPEJDERKORPSET

Korpskontoret Nørregade 14

Korpsadj. træffes paa Kontoret 4 1/2-6 Em. Sp. Chef og Stabschef kun efter nærm. Aftale.

Hilsen til alle danske Spejdere sendes jer fra Ingeniør Philipsen, Chefen for de spanske Spejdere, som længes efter at korrespondere med de danske Spejdere.

Sospejder-Divisionen.

Foraarsarbejdet er begyndt. Drengene er travlt beskæftigede med at skrabte Bæddene.

Søndag den 18. Febr. toges der med Slangerup Banen ud til Vårlose, hvor der holdtes Øvelser og blev overnattet. Den var kold -, men prægtig for en Sospejder. Der er ellers trænet som sædvanlig.

AXEL VELDEN

Ompolstrede Møbler, samt Markiser og Dekorationsarbejder anbefales.

Hell. 75. Strandvej 187. Hell. 75.

Leverandør til

København Biv.

Slagelse Tropic. Troppen gør gode fremskridt. Har oprettet Troppkasse, har optaget mange passive Medlemmer. Troppen har anskaffet Musikinstrumenter til Hornorkester paa 15 Spejdere. Paa udmærket Stætte af kendte Slagelse-Borgere ved den specielle Uddannelse (Musik, Boksning, Samariter, fri Idret).

Ringsbeld Tropic. Troppen foran med »good-turn«. Har en ny fast »good-turn«. Troppen har anlagt Fuglebespigningssteder i Anlægget, hvor Patruljerne skiftes til ugevis at bringe Madlevning for m. m. Lejligheds »good-turn«. Troppen reklamerer for Foredrag af Biskop Ostenfeldt m. fl. ved Uddeling af ca. 2000 Reklamesedler.

Troppene træner paa Kraft til Div. Foraarsturnering.

Fyenske-Division.

Odense Tropic. Tropskoleket og Det potet, som Divisionschefen sagde et Par Ord lad Troppen, indledes den 24. Marts ved en lille Festlighed, hvortil Spejdersnes Forældre og andre påseende var indbudte.

Forfatterinden Frk. Sofie Breum talte, og Divisionschefen sagde et Par Ord om Troppens Historie gennem de 6 Aar, den har eksisteret.

Faaborg Tropic udfolder en, i Forhold til sin unge Alder, ret stor Virksomhed. Der arbejdes indenfor Troppen af al Kraft paa Uddannelse til II. Kl. Spejder.

Ringe Tropic er godt paa Vej til at skaffe sig en god Musik og har i den forløbne Maaned hovedsagelig arbejdet paa at bringe den i Orden.

Nørrejske-Division.

Divisionsstaben inspicerede den 4. Marts Nykøbing Tropic.

I Byens Plantage præsenterede Troppfører Beck I. Nykøbing Tropic for Divisionschefen foran sin Lejr opstillet i forrygende Snevej. Efter at Divisionschefen havde hilst paa Troppsaadet og eksamineret enkelte Spejdere, deltog Troppen i et Orienterings- og Sporingsløb i Omegnen.

Efter Paraden planlagdes Foraarsturneringen.

Randers Tropic assisterede den 4. Marts Sportsklubben »Freja« med Afsparring ved et Terrænløb.

Nørrejske-Division

afholder i Aar sin 6. Foraarsturnering i Nykøbing paa Mors 1. og 2. Pinsedag.

Rammerne for Turneringen, i hvilken, antages der, deltager 150 Spejdere for hele Nørrejske, omfatter de sædvanlige Konkurrencer i Spejderidrætte, og er navnlig baseret paa Patrulje- og Enkeltmandstræning aldrig paa sammensatte Hold eller improviserede Patruljer.

1. Pinsedag formeres Divisionen paa Torvet i Nykøbing, hvor Fanen føres til Fløjen, og Præsidenten aabner Turneringen, og hvorefter der afmarscheres til Byens Plantage. Her finder 100 Meter Hurtigløb for Spejdere over og under 14 Aar Sted, efterfulgt af Boksning og Ambulanceøvelse.

Om Eftermiddagen rykker Divisionen til Sallingsund, Nykøbingernes yndede Udflygtstæde. Hver Tropic medfører feltmæssig Udrustning og Telte, og Dagens store Øvelse bliver en March med fuld Oppakning, under hvilken der stilles Opgaver i Orientering, Sporing og Signalering — der kræves Færdighed i at passere Forhindringer, bygge Bro o. s. v., en Øvelse, som kræver meget baaft af Føret og Menige. Marchen ender med »Hurtig Lejerslagnings« og »Lejrbaale«; Teltning og Underholdning ved Lejrilden staar ogsaa i Konkurrencens Tegn.

2. Pinsedag Kl. 9 afholdes 4 Km.s Uddoldningsløb og Femkampe d. v. s. Spejderidrætte: Gravning af Kogehul, Kast med Redningsreb, Splejsning, Løping og Stopning, Korttegnning, samt for resterende Hold fra den foregaaende Dag: Ambulanceøvelse.

Om Aftenen er der Parade og Præmieuddeling paa Bendix Hotel — Byens unge Damer er Nykøbing Tropps Gæster, og Turneringen slutter med en lille Dans.

Sydjyske-Division.

Divisionen afholder sin første Turnering i Vejle den 4.-6. Maj.

1. Ribe. Troppen har afholdt en Konkurrence om en af Dr. Svith, Ribe, udstaaet Præmie, Troppens 1. Patrulje (hvid) vandt.

Af F. D. F. har Troppen faaet overladt et stort Trophus. Amtsfyldmægtig Rosenmeyer har skænket Troppen en Fane.

1. Vandrup. Troppen konkurrerer den 25. Marts med 1. Ribe. Er denne Tropps Gæster i to Dage. Har assisteret ved en Ildbrand.

1. Vejle. 11. Marts inspicerede Divisionschefen Troppen. Der afholdtes Terrænløb, hvorefter Chefen ved Paraden tildelte Harald Schren »Bronzekorset« (se »V. U.« Nr. 5).

De i Divisionen tildelte, fire Udmærkelstegn besiddes af Vejle-Spejdere.

Køb deres Manufakturvarer hos

B. PETERSEN
FREDERICIA,

ældste Forretning paa Pladsen.

Lyngby Division.

1. Charlottenlund Tropic. Troppfører »Nordpolen«, deltaget i Skøjtekonkurrence paa Kildesøen, faaet 2 Førstepræmier; Feltøvelse; Patruljeforemodet har lagt Plan for kommende Arbejde, og hver Patrulje har haft et ugentligt Møde.

1. Lyngby Tropic, der har slettet 3 Spejdere for »daarlige Møder«, har haft Udrykning til Ulvedalene i Lejr. Terrænløb, Elskerløb, skjult Fremrykning og Feltjeneste, og den 24. Februar fejret 6aarrig Fødselsdag. — Patruljeforemodets Dagsorden var: 1) Rapport ifølge Troppbefaling, 2) Omforandring af Patruljerne, 3) Musik, 4) Patruljeinspektion og 5) »Vor Ungdom«. Ugentligt Patruljemøde.

Chr. Larsen,

1ste Klasses Haandkomsageri.

Ole Bruunsvej 3

Telf. Ord. 825

Telf. Ord. 825

A. Petersen,

Jægersborg Alle 31, Tlf. Ordpry 943.
Reparation af Cykler, Motorcykler m.m. udføres.

TELTE Teltlug
amerikansk Army duck
J. NIELSEN, Nørrebro 32, TELEFON 9531

DEN LITERÆRE RUBRIK

(REDAKTØR: TORBEN FREDERIKSEN)

I Onkels Studere- værelse.

Hvad gode Bøger er værd.

Allerede Aftenen efter det i sidste Hæfte berettede sad Knud altid i Onkel Arthurs Studerværelse og hørte sin lærde Onkel fortælle, som han havde lovet ham, om hvad gode Bøger er værd. Og han lyttede opmærksomt efter den kloge gamle Mands Ord og undrede sig saare over, at hverken hans Forældre eller Lærerne i Skolen nogen Sinde havde sagt saadan noget til ham — de som ellers havde lært ham saa meget andet, som det forekom ham nu, mindre vigtigt.

»... Du hører jo til den Kreds af Drengene, som har de ydre Betingelser for en Gang at naa frem til de ledende Stillingen i Staten. Meget afhænger naturligvis af jeres Evner, men det meste dog af jeres Lyst til at naa vidt og af jeres Energi. Betragt en Gang dine Kammerater! De fleste af dem er dumme Drengene, som aldrig vil naa til noget videre. Af dem vil de gode Evner er mange døde. De vil heller ikke naa noget eller i hvert Fald komme et godt Stykke bag de flittige. Andre har egentlig Lyst til at udtrette noget stort, men driver det heller ikke til noget, fordi de splittes sig og spilder deres Tid med alle mulige ligegyldige Ting, først med Læsningen af Nick Carter-Fortællinger, senere med franske Romaner og Restaurationsliv og Udsvævelser af mangfoldig Art. Men selv af de faa dygtige og interesserede Drengene, der bliver tilbage, er det kun nogle få, som rigtig har Forstand paa at vælge de Hjælpe midler, der skal bringe dem frem i Mændenes første Række, og desuden den *Jærn-Energi* og solide *Fid*, der skal til for at naa dette.

Som du ser, Evner er i sig selv ikke nok, heller ikke Lysten, selv Energi gør det ikke, thi den bliver ofte kun voldt somme Slag i Luften til ingen Nytte. Det vigtigste af alt er at forstaa at vælge de rette Hjælpe midler.

Og, læg Mærke til dette, Knud, i *vore Dage* er Bøgerne et ganske uundværligt Redskab for en ung Mand, der her i Verden vil frem i første Række.

Du kan indvende, at naar en ung Mand ikke har Lyst til Bogen, vil det være urigtigt, at tvinge ham til at læse. Maa jeg dertil bemærke, at den, der vil frem i Verden, atter og atter maa tvinge sig til at gøre noget, han egentlig ikke har Lyst til, fordi han vil naa et bestemt Maa!

Du siger, at han kan gaa ud i det praktiske Liv og blive lige lykkelig for det. Og du har ganske Ret. Han kan blive en lykkelig og dygtig Smed, men Chef først i Burnmeister & Wain bliver han ikke. Han kan blive en glad og munter og dygtig Smand, men Kaptein paa Oscar II. bliver han heller ikke.

Og selv om han gaar ud i det praktiske Liv, som man siger, saa vil han alligevel, hvis han helt kaster Vrag paa Bøger, som *Menneske* betragtet, komme til at staa lavt.

Bøger maa man inddele i to Klasser, de en ung Mand har Brug for til den højeste Uddannelse indenfor sit Fag, og de, der gør ham til et fint og kultiveret Menneske. Men det skal jeg, hvis du har Lyst dertil, fortælle dig noget mere om en anden Aften.

Knud syntes efter den Samtale, at han meget bedre forstod de Mennesker, som han kendte og hørte om. Selv Kammeraterne i Skolen begyndte han at *forstå* de ganske anderledes og før. Den dumme Peter med Nick Carter-Fortællingerne og Cigaretterne syntes ham nu mere en Klovn end en Helt, og han fik pludselig langt større Sympati for Victor, hvis solide tyske Glosebog i Regelen satte den største Del af Klassen i Stand til at *klare* dens nogenlunde taaleligt. (Fortsættes.)

»Ungdom».

En Bog for unge, selvglade Piger.

(Af Fru Lily; G. B. N. F.; 135 Sider.)

Herregud — vi filmer bare! sagde Bogens Heltinde en Gang i Kaadhed til et Far Veninder. Hun var *»iks* og sød fra Top til Taa — og hun vidste det selv bedre end nogen anden — forkælet og forfærdet og baaret paa Hænderne af Forældrene, tilbød af de unge Mænd, misundt af Veninderne. Livet var hende en uafbrudt Kæde af Fornøjelser og *Ad* spredelser, og saa snart hun ikke flirtede, morede sig, plattede, koketterede — *kedede* hun sig.

Men en Dag bristede hele den skønne Sørbille — da hendes Elskede forlovede sig med hendes grimme Veninde. Tomheden gæbede hende i Møde alle Vegne fra, og som en Haan led de Ord, en uforkammet Erindring lagde hende paa Læben: »Herregud, vi filmer bare! Først fra det Øjeblik begyndte det bedste i hende at udvikle sig og fuld af Bitterhed vendte hun sig mod sin

Modre med mange haarde, men sande Ord om den elendige Opdragelse til Lediggang og Forlystelser, hun har faaet — Ord, som mange, mange Modre og Døtre trænger til at høre.

»Lars Mosedals Ø».

En spændende Fortælling om Opdagelsen af en fjern Stillehav, hvor Kvinderne styrer Staten og Mændene passer Huset.

(Af Axel Holm; E. Jespersens Forlag, 228 Sider.)

Forfatteren bevæger sig i denne Bog langt ude i Fantasiens blå Taager. Men han er saa interessant en Rejsefælle og fortæller saa morsomt og besnærende naturligt om de mange mærkelige Oplevelser, der møder Bogens Helte, at man egentlig ikke et Øjeblik finder paa at tæmme.

Vore Læsere vil dog sikkert Gang paa Gang trække en Smule paa Smilbaandet, ved Skildringen af de to Spejdere, som er med paa Ekspeditionen, og meget beklage, at Forfatteren kun har ladet et Par »Abespejdere« komme med paa en saa interessant Rejse. Ved alle Ligheder rober de, at de kun er et Par ganske almindelige raske Drengene — men uden alle de mange praktiske Færdigheder, der kendetegner den rigtige Spejder, de som der havde været saa stort Brug for paa en saadan eventyrlig Færd.

Og det er egentlig Synd for Bogen — thi hvis Forfatteren havde kendt lidt til Spejdersporten og Spejdernes, saa havde han haft et Par meget bedre og dygtigere Helte end de to ofte lidt latterlige Abespejdere.

Fr. Axel Holm burde vist med paa et Par Spejderoplevelser og desuden til Sommer bevæge sig af de store Spejdetjeve, inden han skriver sin næste Bog!

T. F.

»Rautis».

skildrer det vilde Naturmenneskes Liv for Aartusinder siden.

(Af Ejnar Schroll; G. B. N. F. 1916; 93 Sider.)

Rauti er en lille Dreng, en stærk og modig lille Fyr. Han brænder af Begær efter en Gang at slaa ihjel den kæmpestærke, grusomme Vilde, der har dræbt hans Far og tvunget hans Moder til at blive hans Kone. Men Ugg ser Hædet gniste i Rautis Øjne og viser ham bort fra Øen, han bor paa. Rauti springer i Vandet og svømmer bort, men da han er kommet tilstrækkeligt langt fra Bredten raaber han vildt: »Rauti og Ugg medes igen, og da skal Ugg dø!» Men Rauti kredser rundt i Skovene om den Ø, hvor hans Moder pines af Ugg og en Dag efter at Moderen er

flygtet og har genfundet sin Dreng, finder Ugg dem, slaar Rauti næsten ihjel og bringer Moderen, Røja, med tilbage.

Dog Rauti kommer sig, kærligt plejet af sin lille Søster, som han har fundet i de store Skove, og som man forlængst troede død. — Det blev imidlertid ikke Rauti, men en stor Bjørn, som straffede den onde Ugg. Rauti troede ham død, men traf ham senere døende sig rundt som en stakkels Krøbling, der i stor Angst flygtede, da han saa Rauti.

Men Røja levede et lykkeligt Liv paa Øen med sin tapre Rauti og sin genfundne lille Ugg — og Bogen slutter med en Sandhed, som allerede den Vidne havde opdaget: »Ond Mand gør uhyggelig!»

Det er en velskreven og god lille Bog . . . et frisk Pust af Stenalderfolkene sine vilde Liv i de store Skove.

Den literære Præmie Konkurrence.

Første Præmie (10 Kr.) er tildelt Frk. Estrid Ott (1. Bytrop) for en lille vakkert Skildring af Pigespejders Kvaler paa en Øvelse med Hellerup-Drengspejdere (men de er nu ogsaa nogle af de værste). Den vil komme i Maj Nr. under Titlen »Utak er Verdens Løn«. (De slemme Drengspejdere!)

Anden Præmie (5 Kr.) tildelt Divisionsadjutant Kristian Foged i Viborg for en Skildring af et Patruljeforvalg: »Den som betvinger sit Sind —».

De danske Soldaterbreve fra Fronterne.

Iblandt det store Brevmateriale, som Forfatteren *Ravnfjens* har samlet til sin Bog: »Danske frivillige i Verdenskrigen« findes bl. a. meget interessante Breve fra Felten af Kapteinens *Wetterstrom*, Lund og Kof Andersen — der alle tre har faaet Återkøbslønens Kors.

Desuden bringer Bogen Uddrag af den kendte Sportsmand *Kornerup-Bang's* Breve og nogle gribende Skildringer af de blodige Kampe i Normandiet af Løjtnant *William Terndrup*, en af de faa danske, der har opnaaet engelsk Officersrang.

Bogen, der vil indeholde Portrætter af de fleste af Brevskrivelserne, udkommer i disse Dage paa E. Jespersens Forlag.

Ebbe Kornerup,

den bekendte Forfatter og Maler, har fra sin sidste aarlange Forskerrejse i tre Verdensdele ret ukendte Egne hjembragt Manuskript til en Bog om Tahiti, der i Løbet af kort Tid vil udkomme paa E. Jespersens Forlag under Titlen »Sydhavsaen«.

Forfatteren blev straks efter sin Hiems komst indbudt til at holde et Foredrag, bygget over Tahiti-Bogen, i »Det kongelige geografiske Selskab«, og de samme Fotografier, der ved denne Lejlighed blev forevist som Lydbilleder, vil komme til at pryde Bogen, til hvis Omslag Gudmund Henize har malet en smuk Aquarel.

BREVKASSE

Tømmes een Gang hver Maaned.

Som lovet i December-Hæftet afhænger vi hermed en Brevkasse for Spørgsmaal af literær Art, som vi skal søge at besvare paa bedste Maade — men husk: Brevkassen tømmes d. 20!

Chr. L. — Hr. Redaktør! Hvis den omtalte »Postkasse« oprettes i en nær Fremtid, bedes De venligst skaffe mig oplyst om Erik Hansen har skrevet andre Bøger end »Gennem Urskovens« og i saa Fald hvilke.

Svar: Ja, Hr. Erik Hansen er desuden kendt som den fantastisk gode Forfatter af de fire spændende og velskrevne Ungdomsbøger: »Arnala« (en Historie fra Grønland), »Det skjulte Land«, »Den sorte Perle« og »Taageøen«.

S. M. R.: — Udtrykket »Meh er leuchtet als erhitzt« bruger Heine om sig selv i Forordet til 2. Udgave af »Buch der Lieder«, der udkom 10 Aar efter den første.

Den Periode, i hvilken han skrev den herlige »Buch der Lieder«, betegner han som: . . . jener Zeit, als die Flamme der Wahrheit mich mehr erhitzte, als erleuchtete. . . »

Ti Aar efter denne Periodes Slutning er det, han skriver: »Diese Zeit ist vorüber! Ich bin jetzt mehr erleuchtet als erhitzt. . . »

Patruljefører: — »Spejderbøgerne« er en delvis Oversættelse af Baden-Powells »Scouting for Boys«. — Angående den øvrige Spejderlitteratur kan vi meddele, at der i et af de førstkomte Hæfter vil blive bragt en Oversigt over alt, hvad der foreligger af Spejderbøger og Spejderblade saavel herhjemme som i Udlandet — med omhyggelige Meddelelser angaaende Indhold, Pris o. a., som kan være af Interesse for danske Spejdere, der ønsker at læse lidt Spejder-Teori og Spejder-Historie og iøvrigt holde sig a jour med Spejderbevægelsen Verden over.

Bøger for Ungdommen

»Kongen paa Islands«. En dansk Smands eventyrlige Ungdomshistorie af Marius Dahlsgaard. Pris 3 Kr. 25 Øre. (H. Hagerup's Forlag).

Bogen handler om den udmærkede danske Smand Jørgen Jørgensen mange spændende Ungdomsoplevelser — lige fra hans Skoletid i »Efterskolen« i København til hans »Afsættelse« som »Konge« af Island. Det, der gør Bogen saa interessant, er, at den er bygget paa fuldstændig sandfærdige Oplevelser. Jørgens Skolekammerat, en ikke helt ukendt Hr. Adam Oehlenschläger, finder man saaledes skildret og ligesledes en ikke mindre ukendt Skolebestyrer, Hr. Edvard Storm. Og Jørgens Fader og Broder er de bekendte Urmagere Jørgensen, som boede i København i Begyndelsen af forrige Aarhundredes Tiden, der skildres, er Aarene nærmest forud for og omkring Englands Bombardement af København 1807. Særligt i disse Tider lærer man dansk den største Interesse om det danske Folks Liv og Folcker under Krigen med England.

»En dansk Dreng« af E. Smyth-Hansen. 3die Oplag. Illustr. af Helvig Kinch. Pris 1 Kr. 30 Øre, indb. 2 Kr. (H. Hagerup's Forlag).

Dette er en Bog om danske Dreng, om danske Dreng, men især om gode Dreng.

De udformer mange gode Bedrifter og laver mange gode Streger — men det er der saa mange raske Dreng, der gør, og det er da heller ikke dette, som gør denne Bogs Helte saa vidt forskellige fra de fleste »moderne« opdragne Dreng.

Nå — det er noget helt andet, noget, som er meget sjældent og slet ikke god Tone blandt vor Tids Dreng — en alvorlig Overvejelse af, om det, de har gjort eller vil gøre, er rigtig og godt! Moderne Dreng er ofte saa tankeløse i deres Færd og selv om de paa Bunden er baade raske og gode Dreng, undlader de ofte ved en berømt Handling at komme en Kammerat til Hjælp eller overvinde deres Ulydelighed og Selvkærlighed for at hjælpe andre. De vilde kunne lære meget af denne lille Bog.

»Kartovernes Brag« af Niels K. Kristensen. Med mange Illustrationer. Pris 2 Kr., indb. 2 Kr. 50 Øre. (H. Hagerup's Forlag).

Hvem forestaar at skrive for Ungdommen som Niels K. Kristensen? Hvem forestaar at lokke frem i de Unge Bryst en saadan stor Kærlighed til Fædrelandet, som denne overværdige Børnebogsforfatter? »Kartovernes Brag«, en Titel, der minder om Mads Hansens smukke Fædrelandssang vi vor Barndom vi horte Kartovernes Brag.

Enhver Spejder bør læse:

Herman Theodor
von Zancka:

En russisk
Spions
Afsøringer

II. Oplag

Pris: 2 Kr.

Rasputin.

Dr. Armgaard
Karl Graves:

En tysk
Spions
Afsøringer

III. Oplag

Pris: 2 Kr.

Bogens Forfatter,
Spejdergeneralen
Sir Robert Baden-Powell

Baden-Powell:
Mine Oplevel-
ser som Spion

Pris: Kr. 1.50

Bogens Oversætter,
Den danske Spejderchef,
Frm. Kammerjunker Lembeck

STEEN HASSELBALCH'S FORLAG